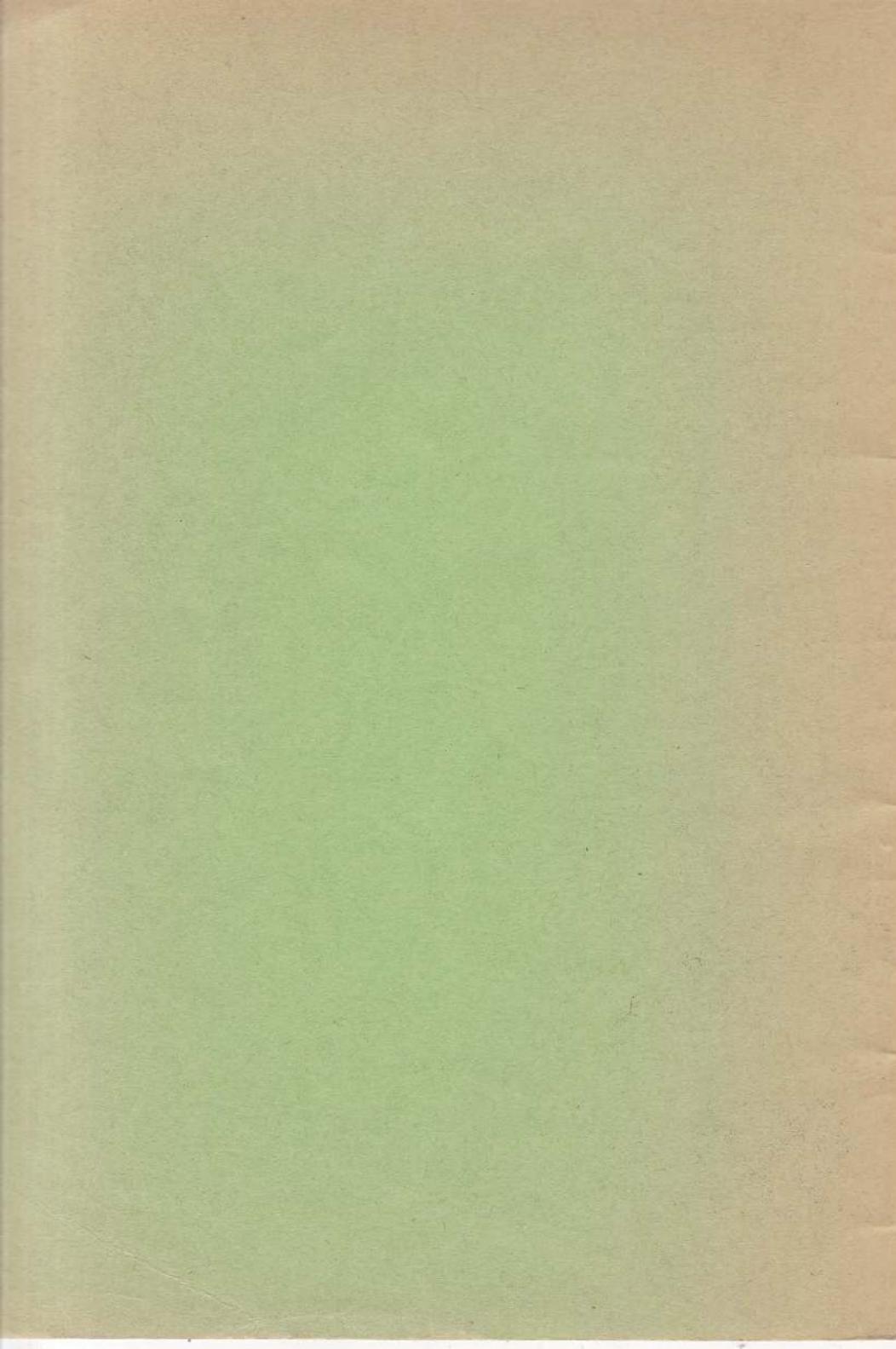

யார்ச்சிபன்

RAMANI

ஏத்துமாபஞ்சகள்

என்றுடைய பக்கங்கள்

வைக்கம்-நமக் தவத சந்திப்பு இது. யாருடைய மனத்தெழும் பும்புதீநம் நோக்கில் இல்லை குறநாலில் எழுதப்படவில்லை. காயமடைந்திருப்பவர்களின் கட்டடத்தாள் எல்லோரும் பார்த்தக் கொள்ளல்லும் என்ற பிரதித்தக் காட்டிப்பிருக்கிறோன். நோடை மாற்றிக் கொள்ள விரும்பு-பவர்கள் சிகிச்சையின் நோடை பொறுத்துக் கொள்ளத்தாள் இன்றும்.

நமக் தாய் நாட்டில், நம்மில் எத்த ஐயோ மாற்றங்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தை கொண்டிருக்கின்றன. நிகழ வெற்றும். பிரதானம்-நல்லை மட்டுமே. மாறி வரும் புதிய புகைத்தில் பழையவர்கள், பண்தை வழிபூவர்கள் தமது சுதிகளுக்காக ஏற்படுத்திய மாசுக்கள் ஒட்டியிருப்பது அநாகரிகமாக, அநியாயமாக கெறியில்லையா? சாதிக் கொடுமைகள் அருளி வருகின்றன என்ற சொல்லாமே தவிர அறிந்த வருகின்றன என்ற சொல்ல முடியாத. எனின்னுல் அதைப் புதிப்பிக்கவும், மறைந்த விடாமலீ் பாக்காக்கவும் சில சுநல்வாதிகள் முயன்ற வருவத்தான். தீவிடாமல்லை ஒழிப்போம், சாதி வேந்துமையை அழிப்போம் என்றெல்லாம் பெரிதாக விளம்பரத் தீவிட வளர்ந்து அதில் எல்லோரும் அரிசி காய்ந்தார்களே சுற்று ஆத்மார்த்தமாகவே முயற்றி செய்யவர்களை காண்த அரிசி, ஏன் இந்த நிலை? பழையவெற்றில் ஆறிப்போனவர்களின் காரணமில்லாத, காட்டுமிராண்டித்த-எனான் பிடிவாதமும், புதியவர்களின் ஆக்கமிள்ளமயும், விருப்பமிள்ளமயும் இதற்கு காரணம்களாகின்றன. புதுமையை, பூர்த்தியைப் பேசிக் கொள்ளும் இளையவர்களும் தமக்கென்ற சந்தர்ப்பங்கள் வரும் போது நிறம் மாறவதம் 'பழைய குருடு கடவுள் கடை போல். இந்த நிலை ஒப்படியே நீட்டித்தக்கொண்டு போக விடலாமா? கூடாக. இந்த நிலமை பிரண்மாகவே அகற்றப்படவேண்டும். யாரால்? இந்தக் கேள்வியே எழுகீட்டாக. எல்லாவற்றிற்கும் நாம் மற்றவர்களை நம்பித்தானே நமக்கு இந்த நிலமை. அதனால் நாம் தான் முயற்சி செய்யவேண்டும். எங்களால் முழுமும் எனிற திட்சங்கற்பம் செய்த கொள்ளவேண்டும்.

நமத தாய் நாட்டிலிருந்த முற்றிலும் மாறபட்ட நீழ்நிலையில் நாட்கை ஆக்கடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ஜூரியனியர்களிடமிருந்த அறிக்கோல், டிஸ்கோ, பெஸ் சுகம் ஆகியவற்றை மட்டுந்தான் பஷ்பற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கட்டாயம் எச்சும் இல்லை. நல்லவற்றிற்கும் அவர்களிடமிருந்த படித்தகை கொள்ளலாம். இதில் தப்பேயில் இல்லை.

தொடர்ந்தும் சந்திப்போம்.

-பார்த்திபல்
01.1987.

West Germany

விக்தியாசப்படும்
விக்தியாசங்கள்
இவை
அதீவாரமில்லா
கடலோர
மனல் வீருகள்

1

வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்

அதிகா லெ நேரம். வழமை போலி துரியன் சீழக்கே உதித்திருந்தது. வழமை போல் பறவைகள் சத்தமிட்டுப் பறந்தன. வழமை போல் காற்ற வீசியத. ஏனைய காலைக்காட்சிகளும் வழமை போலி.

கடைகள் தீருக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. தேநீர்க்கடையொன்றின் சார்-பாக சீர்காயி முருகனுக்கு முதல் வணக்கம் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார். பஸ் வள்ளிகள் தமக்கே உரிய சதீதத்தைப் புகையைக் கக்ஷியபடி போய்க்கொண்டிருந்தன. ஒட்டப்போய்க்குதயாராக மினி பஸ்கள் ஆரவாரிதாசி சென்றன. ஜவிச்சக்கரவண்டிகள் ஜாக்கிரதையாக பாரக்கீர்த்துப் போகாமல் தூங்கிசென்றன.

பழமையானும் பெருமையாக காட்சியளித்தக்கொண்டிருந்த யாழிப்பா-ஆம் பெரியாஸ்பத்திரி கப்டடத்தினரினும் காலெ நேர அவைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன.

இரண் நேரத்தாதிமார்கள் ஆயாசக்கடன் செல்ல வேலைய ஆரம்பிக்குறுப்பங்கள் புதிய சிரிப்புடன் வருகை தந்த கொண்டிருந்தார்.

நடக்க கடிய நோயாளிகள் அங்குமிக்கும் நடந்து காலைய ஆபவிக்கத்தக் கொண்டிருந்தனர். காலைக்கடன்கள் சதீமாக கழுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தன.

கிருபராசா ஒருளையில் நம்புக்கட்டை, விளக்குமாறடனும் மறுளையில் வாளியிடும் நடைபாளதயில் வந்து கொண்டிருந்தான். அவ ஐப் பற்றிய அவசராற்றிக மி. வயக 40. நன்கு கறத்த கட்டுமுதிகாள உடம்பு. மீசெயு-ஷு. தாடியுணு. நடரக்கவில் லை. தட்டித தனியிலாள அரைக்காறசட்டை போட்டிருந்தான். ஏது முழுங்கால் வரை வந்தது. மேலே! ரீ! சேர்ட் போட்டிருந்தான். அது முன்பு மத்சீஸ் நிறமாக இருந்திருக்கலாம். காலையில் போய்திருந்த செருப்பு என்ற சுசியின் உடலியை நாடியிருந்தது.

பெரியாஸ்பத்திரியின் மலசலகூடங்கள், நோயாளர் விழுதிகள் என்பதைந்தை சதீம் செய்வதே அவன் தொன்ற தொட்டு செய்த வருகின்ற தொழில். மிகுநி விபரங்கள் பின்னர்.

14ம் எண் விழுதி.

வாளியை வைத்துவிட்டு வெளி விழுந்ததைய கூட்டு குப்பையை முலக்கு ஒதுக்கினால். பிறகு விழுந்தகயோடு ஓட்டு கீழாகப் போய்க்கொண்டிருந்த வாய்க்காலெ சுக்கப்படுத்தி அகிலிருந்த குப்பையை முலக்கு சேகரித்தான்.

அனசரமாக கட்டிலிருந்த வந்த வயோதிப்பி ஒன்ற காற்றிதப்பி விட்டு மீண்டும் கம்பி லை தலைமடைந்தது சுதப்புதியமைக்க நந் சாட்சி முத்திரை பதித்த போலி தப்பிய இடம் வெளில் படைத்தத.

கிருபராசா தொழில் ஆயுதங்களுடன் மலசல கடத்தக்குண் தழை-ந்தான். அது நடக்க முடியாதவர்களுக்கான விருதியைச் சேர்ந்தது. அர்க்குக்கு உதவியாக நிற்பவர்கள் தமிழைப் பெரிய தொட்டிகளாகக் கண்ணித மலசலத்தை எழுத்த வந்த மலசலக்குஞ்சிகளுள் பரவியிருந்தார்கள்.

தாங்கள் அதைப் பாவிப்பதல் லை என நினைத்தோ, அதை சுதிதப்-பழுதிபவன் மிகக்கு இருக்க மாட்டால் என நினைத்தோ பொதவாகவே எல்லோரும் இப்படிச் செய்ய பழங்கிகொட்டார்கள் அல்லது வழங்கப்படுத்திக் கொட்டார்கள்.

தப்பக் கூடாத என்ற இடத்தில் தப்பிவிட்டு போவப்பார்கள் எங்கள் மக்கள். இப்படிப்பட்ட பொது இடங்களை சுதிதமாக பேசு நினைப்பார்களாகே கூத்துக்கூடும் போது தயங்காமல் சொல்லி விருஷார்கள்-

"பெரியாயியத்திறி சரியான னுபை"

அந்த வெள்ளியசாலை தங்களுக்காகத்தான். அதைப் பராமரிக்க வேண்டிய கடமை தனியே சம்பளத்திற்காக வேலை செய்யவர்களுக்கு மட்டுமல்ல தங்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை எவரும் வார்ந்து கொள்வதனில் லை.

கிருபராசாவும் இந்த வேலை செய்யக் கொடுப்பீர்கள் ஆரம்ப நாட்களில் அரியன்பெய்ப்பட்டவித்தான். அவரும் மிகக்கானே. அருளுப்பினும் சாபிப்பாமல் கூட விப்பிரகூர்க்கிறீர். சில நேரங்களில் இப்படி கண்ணுக்கு-தனமாக சுதிதப் பழுதிபவர்களை கொலை செய்தால் என்ன என்ற கூட நினைத்திருக்கிறீர். தங்களுக்கு பிழையாகத் தெரியவர்களை எல்லாம் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற எல்லோரும் பூறப்பட்டால் கடைசியாக ஒருங்குமே மீதுச் மாட்டார்கள். கொந்த நாட்களிலேயே கிருபராசாவுக்கு இதொல்லாம் பழக்கி போல் விட்டது. தீவாக்கியோடு திரியும் அநேகமானாலுக்கு உயிரிச் சுதிப்பு தெரியாதது போல்.

மிக்காரசாதனங்களினிற்கங்கள் இடத்தில் எப்படி ஒருவன் எதிலும் மட்டு விடாமல் ஜாக்கிரதையாக உள்ளே போல் ஏறுகின்றாலும் அதே போல் கிருபராசாவும் எச்சரிக்கையாக காலை வெக்கக கூடிய இடங்களில் மட்டும் வைத்து சுதிதப்பழுத்தக்கடியானுப் பரப்பை மட்டும் சுதிதப்பழுத்தினுள். வாளியில் தன்னிரை எழுத்த வேகமாக அடித்து கூற்றி "ஒரு மாதிரியாக நன்றை வேலையை முடித்துக் கொட்டான்.

வியர்வை வறிய அவன் வெளியே வந்தங்கும் அங்கு வந்த பெரிய ! மளிகார் ஒருவர் வாசலில் நின்றபடியே 'ஓங்கு'க்கு இருந்தார். "அவையின்றை வேலையைப் பார். குன்றை நிறீந்த வேலை செய்யபி பல்சீ"

இப்படி அவர் வாய் சொல்லிக் கொண்டது. அவர் செய்யும் தலைக்காக தாழுகவே பாதை அமைத்த சுழந்தீர் ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

கிருபராசா கொள்சமாக க னாக்தப் போயிருந்தான். ஓய்வெடுக்க வேண்டும் போவிருந்தது. பீடி ஒன்றம் அவசியப் பட்டச, தொழில் சாதனங்கள் என விடுதியின் பின் பக்கமாக வைத்துவிட்டு விருந்தகீடு வந்தான்.

"அங்கு ஆ, நெருப்பிருக்கே?"

பீடியைக் கட்டிவிருந்த பிரித்தபடி கேட்டான் கிருபராசா. அவனுக்கு பக்கத்தில், முக்காலியில் சம்பந்தன் உட்கார்ந்து பத்திரிகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு முன்னால் கையில் பொருட்களுடன் தமக்கு வேண்டியவர்களைப் பாரிப்பதற்காக பலர் காத்து நின்றனர். அவர்களை எல்லாரினாலும் அப்போதைய எதிரி சம்பந்தனே. அவன் என்ன செய்வான்? அவர்கள் னாத் தடுத்த வூப்பதற்காகத்தானே அவனுக்கு சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள்.

"இந்தா பிடி"

காற்சட்டைப் பையிலிருந்த நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு சம்பந்தன் மீண்டும் பத்திரிகையில் மூழ்கி விட்டான்.

ஒரு சூசியை வீருக்கீ இரண்டாவதில் பீடியைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு நெருப்புப் பெட்டியைத் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

"பேபியரி ஸ்லென்னன் ஆ வீசேசம்?"

"புதிசா என்ன வாறது செய்க வெடிசீச பங்ளிக்கூடப் பெடியன் ஒருத்தன் செத்தபி போன்றை." "

"பாவம்.வாழ வேண்டிய பெடியன் எல்லாம் அநியாயமா சாக்ஷிங்கள்" கிருபராசா ஆவிமாக கற ஆ விழுங்கி பீடியின் ஆயுதங்களுடைய ஆடு னையும் குறைத்துக் கொள்ள முயற்சி எடுத்துக் கொண்ட பின்.

"வாறன் அங்கூ. கன இடம் கறுவ வேஹும்" என்ற சொல்லிக் கொண்டே போலும்.

இப்பொழுத அவனுப் பற்றிய மேலதீக விபரமான்று. சம்பந்தன் கிருபராசாவை விட வயசில் சீறியவன். அப்படியால் என் அவன் கிருபராசா 'அங்கூ' மரியாதை போய்டு குதைக்க வேண்டும் என்ற ஆசீசரியப் படாதீர்கள். கிருபராசா சாதி குறைத்தவலும். அதனால் தான் இந்த வயது விதியாசம் பார்க்காத மரியாதை விதியாசம்.

சாதீகள் இல் லையடி என்ற பாரதியார் பாப்பாவுக்கு மட்டும் தான் பாடி வைத்துள்ளாராம். 'பெரியவரைக்குக்கு' இது சரிப்பட்டு வராதாம்?

விருத்திக்குள் தழைவதற்கு, முன் பீடியை அண்டித் தாநிசை விட்டு வேலையை ஆரம்பித்தான் கிருபைராசா. ஜட்கள் நடமாட தொடர்ச்சினால் வேலை செய்ய சிரமமாக இருக்கும் என்றபடியால் சுறுசுறுப்பாக அவன் இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

"ஸம்நாடு, ஸம்முரசு, உதயன், வீரகேசரி"

சிறவன் ஒருவங்கையில் பத்திரிகைக்குடும்பத்தின் கதீநிக் கொண்டு போனான். வெள்ளோ ஆடை சுகோதரிகள் அவசரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். தாரத்தில் மருத்துவர் ஒருவர் பரிவாரங்களுடன் வந்த கொண்டிருந்தார்.

கிருபைராசாவுக்கு வேலை செய்த கொண்டிருக்கும் போதே வீட்டு காபகம் ஏந்தத். மதிய போசுநிதிக்கு இன்ததான்: சாமாங்கள் ஓங்கிக் கொண்டு போக வேண்டும். அதும் இல்லை தான் வாங்கியாக வேண்டும்.

காஷ்சிட்டைப் பைங்குள் எல்லாவுக்காக ரூக்கிகளாம் என்ற மனக் கணக்கு பள்ளித்தான். இரண்டு மரக்கறி வாங்கப் போனம் போலிருந்தது.

கிருபைராசாவைப் பற்றிய இன்னும் சில விபரங்கள்:

திருமணமானவன். மனவி பொன்னி பெரும்பாலும் சுமையலறைதான் என்றாலும் ஏதாவது வீட்டு வேலைகள் சந்தித்தாலும் போய் செய்வான்.

மகன் ரவி. பதிலூான்பத வயது ஆகிக் கொண்டிருக்கிறது. படித்துக் கொண்டிருந்தான். எப்படி என்றால் அது கிருபைராசா தம்பதிகளின் முழு முயற்சிதான். பக்ஷிய விட அவர்கள் படிப்பை மதித்தார்கள்.

வீடு என்ற சொல்ல முடியாவிட்டாலும் குடிபிழுப்பதற்கு சொந்தமான இடம் இருந்தது. சொந்தக்காரர் என்ற யாரும் இல்லை. தம்மாலீ முழுநிதலாவில்கு வாழ முயற்சி செய்த கொண்டிருந்தார்கள்.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. பார்வையாளர் நேரத்துக்கான மனி அடித்தது. மனிப்பீடு ஒத்தை அடிச்சுவதற்கு முன்பாகவே எல்லோரும் உள்ளே புகுந்த விட்டார்கள். சிறிது நேரத்திலேயே அந்தக் கட்டடம் பாடசாலைக் கட்டடம் போல் மாறி விட்டது. ஒரே ஆரவாரம்.

நெருக்கமானவர்க் கனக் கண்ட மகிழ்ச்சி நோயாளர்களில் பளிச்சு செய்த தெரிந்தது.

ஒருவர் தனக்கு நடந்த அறுவைச் சிகிச்சையை கவாரசியமாக விபரித்துக் கொண்டிருந்தார், மயக்க மருத்தினால் தான் மயங்கிய பின் நடந்தவற்றை பற்றி அவர் தத்துப்பமாக விளக்குவதை சுற்றி நின்றவர்கள் ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

தமது குழுமப் பிரச்சினைக் கணக்கை இன்னெலூரு தம்பதியினர் மௌவாக பக்கிந்த கொண்டிருந்தனர்.

சின்னப்பின் ஊயைக்கு கட்டிலின் மீது ஏறி நின்ற வெடிக்கை பார்த்தது.

திருப்பொசா வெலுக் னா முத்திருக்கி கொண்டு பொருட்கள் அதற்குறிய இடங்களில் வைத்து விட்டு நடந்து கொண்டிருந்தான்.

"கிருபாசா நல்லடாப்பா"

ஆக்காதி ஒருவர் அவனை நோக்கி வேகமாக வந்தார்.

"என்னுமிக்யா"

"ஓவசியர்ய்யா உன் னை ஒருக்கா உட னை தன்றை ரா முக்கு வரட்டாம்"

என்ன விசயமாக இருக்கலாம் என்ற தனக்குள்ளேயே யோசித்தவாறு தொடர்ந்து நடந்தாகி கிருபராசா.

அழிக்கப் படவள்ளிய
அரக்கன் அரும்
இளைமும் வெல்லபி படாத
போர்க்களம்.

2

"திரும்பியும் பேச்சவார்த்தயாம்"

"நடக்கட்டும்"

"பிறகும் எல்லாரயும் பேக்காட்டப் போன்கள்"

"பேக்காட்டட்டும்"

"என்னடா இன்றெந்த இல்லாம கதைக்கிறாய்?"

"பீங்கை என்னடா? இஞ்ச செலி தாக்குதல் நடக்கேக்க அங்க 'குனிரி கால மேகங்கள்' படம் ஒருஏ போல இங்க என்னடாஎன்டா சனங்கள் நாகுக்கு நாள் எப்பிடிப்பிடியெல்லாமோ சாகுக்கள். அவையள் முடின ஏறறக்குள்ள பாதகாப்பா இருந்த கொள்ளு அருத்த பேச்சவார்த்தயைக்கு நாள் குறிக்க பேச்ச வார்த்தை நடத்துகின்ம்."

ரவியும், சுகுமாரும் தான் கதைத்தெபடி கவிச்சக்கர வள்ளியல் செற்ற கொள்ளிடருந்தார்கள். சுசனத்தில் அமர்ந்த சாரத்தியம் செய்த கொள்ளிடருந்த ரவி தான் "திரும்பியும்....." என்ற பேச்சை ஆரம்பித்தனன்..... நடத்துகின்ம்" என்ற கதைசீயாக முடித்த சுகுமார் குறிக்கு கம்பியல் அமர்ந்தி-ருந்தான்.

ரவி கிருபைராசாவின் மகன். சுகுமார் கலீஷ ரி அபிரீ ராமவிஜிக-நீதன் மகன். எப்படி இருங்கும் இப்படி ஒன்றுக பயணிக்கலாம் என்ற நீத்கள் ஆச்சரியப் படலாம். அத்தான் சுகுமாருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசம்.

ரவியும், சுகுமாரும் ஒரே பாடசா ஐயில், ஒரே வஞ்சிபல் படிக்கும் ஒரே வயத மாணவர்கள். தோழிகள். ரவி சுகுமாரிடம் மட்டும் தான் மனம் விடீரு பேசவான். சுகுமாருடன் நன்பர்களாவதற்கு ஏராளமானவர்கள் இருந்தான் ரவியிடனேயே அவன் நெருங்கிப் பழகின்றன.

சுகுமார் அரசியலில் கொஞ்சம் கடவாகவே ஈருபாடு கொள்ளிடருந்தான். ரவி சுகுமாரின் அறையில் 'வெளினி, காஸ்ரோ, மார்க்கசியம் இன்னும் பல

'சிசும்' பெயரீ பெற்ற புதீகங்க ணாகி கள்ளிருக்கின்றன. அவற்றை மேலோடி-
டமாகப் புரட்டிப் பாரித்தவிட்டு வைத்தாலும் சுகுமார் எப்படி இவ்வளத்தை-
றையும் புரிந்து கொள்கிறேன் என்று வியந்த கொள்வான்.

மீண்டும் தெரு. வெளியே தப்பாக்கிக் ணா நீண்டுக் கொண்டு வந்த 'டெளி-
க்காவுக்கு' வழியை விட்டு தோட் தத்தக்குள் தவிசிக்கரவள்ளியை இறக்கி
மீண்டும் தெருவுக்கு கொண்டு வந்தான் ரவி. சுகுமார் ஏதோ முறையுறுத்தான்.

"என்டா ஊக்கு பேச்சு வாரித்தையில் நம்பிக்கையில் ஸ்வயா?"

"பேசிற ஆட்களில் தான் நம்பிக்கையில் ஸ்வயா?"

"அப்ப ஆயுதந்தான் ஒரே வழியா?"

"அப்பிடியென்டு நான் சொற்றேல ஸ்வ. ரண்டு தறபிலையும் நம்பிக்கை
போயிட்டு. மனசில சந்தேகத்தை நிறைச்சுக் கொண்டு எந்த தீர்மானமும்
எடுக்க முடியாத." "

"எனக்கொண்டும் விசாரிகே ஸ்வ. சரியான வழி எதென்றும் தெரியேல.
உயிர்கள் உப்பட எல்லாத்தையும் இழந்திட்டோம். இனியும் அரைகுறை தீரீ-
ஏக்கு உடன்பட்டு இழப்புடுக ணாத் திருப்பிழும் ஏற்படுத்திக் கொள்ள நாங்கள்
தயாரில்ஸ்வ."

"இப்பகான் நீ மக்க ணப் பிரதிபலிக்கிறேய்."

"மக்கரி?"

"நீதான்"

ரவிக்கூசி சிரிப்புத்தான் வந்தது. சுகுமார் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மினி பங்கு ஒன்று ஆட்கள் வழிந்தோட விரைந்த சென்றது. எனின்தான் மாற்றங்கள் புதிகாக வந்தாலும் மனிதர்களை நெருக்கிக் கூட கூரிய வைக்கும் 'மினி பங்கு' மாற வேணில்ஸ்வ.

தவிசிக்கரவள்ளி சுகுமாரின் வீட்டின் முன் தனகு பயணத்தை முடித்துக் கொண்டது. அதை மதியுடத் சாத்தி விட்டு இருங்கும் வீட்டிலும் தழுந்தனர்.

கதிரையில் வசதியாக அமர்ந்த எதையோ தெத்தைக் கொண்டிருந்த தேவகி த ஸ்வயை நிமிர்ந்தி இருஷ்ரயம் ஒருமூறை பாரிந்தவிட்டு மீண்டும்

தெயல் வேலையில் முழுசி விட்டான்.

தெவகி-சுகுமார், வாணியின் அம்மா. ராமவிச்காத்தின் மனவி. ரவிபுடுக் குமார் நெருக்கிப் பழகுவது அவனுக்குப் பஷ்கிக்கேயீல் லை. சாஸ்ட மாஸ்ட-யாக்கும், நேரிடையாகவும் எதீத மொயோ முறை சுகுமாருக்கு அவன் எருக்கீ-குரியும் சுகுமார் செவி மருக்காததோடு அவனுக்கே பல வளக்கிங்கள் கற தொடர்ச்சி விருவான்.

அவனுடன் பக்க பலமாக ராமவிச்குமும் நீர்பத தெவகியின் பலத்தை பலவீரமாக்கியிடது.

ராமவிச்கும் தொழிலில் மட்டும் கல்ளா ரி அகிபராக இருக்கவில்லை. வீட்டில், வெளியில் கூட தன்றுதை தொழிலை தக்கமைக்கேற்பவே நடந்து கொண்டார். இதனால் வழுமை போல் இப்படி பொசு தொண்டு, நல்லது செய்யப்போய் சிடைக்கும் கிற்க்குப் பட்டத்தையும் வாங்கிக் கொண்டார்.

தெவகி காரணமில்லாமல் குறைப்படவில்லை. சுகுமாரின் தங்கை வாணியையே போகுமானாலும், அடிப்படையாக்குமான் பிரச்ச மொயாகப் பிரகடனப்படுத்தினால்.

வயது வந்த பெங் வீட்டிலிருக்கப்படுவில் வயது வந்த ஆடவர்கள் அடிக்கடி வீப்பிடிற்கு வருவது தேவையற்று வகுந்திக் கோக் கீங்பிப்பி விரும்புகிறது என்ற ஒரு தாயாக அவன் பயந்தாலும் ரவியின் சாதனீ தராதரம் தான் அவன் பன் மட்சு பயமுறந்தியது.

சுறுக்குத்தக்காக அவன் பயந்தாலும் சாதி விக்தியாசம் பாரிப்பகள் உலகில் அடை சுறுக்கத்தில் ஒரு பங்கு எடுத்திருந்தான்.

சமுகம், சமூகம் என்ற எல்லோரும் இல்லாத ஒன்றை உருவாக்கி விட்டு தம்மைந் தாமே புறம்பானங்களாகக் கவிக்காத் தொண்டு, மறைமுகமாகத் தாமே ஒரு அங்கத்தராகவும் தக்கி விருக்கிறார்கள். பல வர்ணங்கள் சேர்ந்து தானே வீண் நிற்குத் தெருவாக்குகின்றன.

அறைக்குள் தழைந்தவுடன் ரவி கதிரவில் உட்கார்ந்து கணப்பை அகற்ற ஆரம்பித்தான்.

சுகுமார் தேநீர் போடுவதற்காக சுமையலறைக்குள் போய் விட்டான். ரவி வந்தால் தெவகி தேநீர் போடவே மாட்டான்.

ரவி அந்த அறையைச் சுற்றி கண்களை சுழல விட்டான்.

அந்த அறையிலிருந்த தவபாடங்களில் பெரும்பாலானவை புதீகங்களிலும், பிரசரங்களிலும் நிரம்பியிருந்தன.

சுவரில் தந்தை செல்வா முதல் காந்தி உட்பட பல பிரபலமானவர்கள் படமாகி இருந்தார்கள்.

ரவி எழுந்த போய் அவமாரி ஒன்றைத் திறந்தை புதிய புதீகங்கள் ஏதாலும் ஏந்திருக்கிறதா என்ற பார்த்தான். "தாய்" என்ற தஷ்டை புதீகங்களை வெளியில் எடுத் போத பின்னால் மறைந்திருந்த பொருள் ஒன்று கண்ணில் பட்டத.

அதைக் கண்டதும் ரவி திடுக்கிட்டான். "இது எப்படி சுகுமாரிடம் வந்தது? என் இங்கே இருக்கிறது?"

ரவி புதீகத்தை பழையபடி வைத்ததும் அந்தப் பொருள் மீண்டும் மறைக்கப் பட்டது. இதைப் பற்றி சுகுமாரிடம் கேட்க வேண்டும் என்ற நினைத்தைக் கொண்டான்.

"சுகுமார், மேசையில் வைக்கிறீர்."

சுகுமார் நேரீர் நிறைந்த குவ னோக் னோக் கொண்டு வந்து மேசை மேல் வைத்தான். ரவி மீண்டும் கதிரையில் வந்து உட்கார்ந்தான்.

"இரவு கோயிலில் போவமா?"? சுகுமார் கேட்டான்.

"நான் வரேல"

"நீ ஒன்றும் வந்து சுவாயி கும்பிட வேண்டாம். பெடியளி வருவாங்கள். அவங்களோடு பயில்லா கதைக்கலாம்." "

"ஙகம். நான் வரேல" ரவி மறத்தான்.

"நீ ஒன்றும் பக்தியான மாற வேண்டாம். சம்மா வாடா. நெடுக் வீட்டுக்கள் அடைசீருக்கவும் விசராயிருக்கு."

ரவி கொஞ்சம் யோசித்தான். பிறகு அறை மனதிடி சொன்னான்.

"சரி, உனக்காண்ட வாறன்"

"இவர் பெறிய மஜசன். குப்பிட்டா உடன் வர மாய்டார்" சுகுமார் முறைமுறைத்தான்.

"சுகுமார் ஒருக்கா இங்க வா"

இப்போக குரல் கொடுத்துள்ளேயிருந்த தேவசி.

தெந்றை ஒரு தரம் உறிஞ்சி விட்டு உள்ளே போன்ற சுகுமார்.

"என்னம்மா?"

"பின்னேரம் உள்கீங்கை வேலையிருக்கு. வேற ஒரிடமும் போயிடாதை"

"என்ன வேலை?"

"வாளிய ஒருக்கா அவளின்றை சீநேக்கிடி வீட்டை கட்டிக் கொங்கு போய்டு கட்டிக் கொங்கு வர வேணும்."

"அவசரமில் லத்தானே? நா ஆக்கும் போகலாம்"

"இல்லை. கொப்பி ஏதோ வேண்ட வேணுமாம். கட்டாயம் கட்டிக் கொங்கு போ."!

"நான் அவளோட குதகக்கிறேன்."

"நான் சொல்லறான். நீ என்ன அவளோட குதகக்கிறது? சொன்ன பேசிக்கை கேம்பு நட. வீட்டு வேலை ஊபி பாக்கேலாத. கணிடகளோட யராசிக்கத்த தெரியுமாக்கும்?"

தேவகீக்குக் கோபம் வந்திருந்தது. குரல் உயர்ந்திருந்தது.

சுகுமாருக்குப் புரிந்த விட்டது. இது அம்மாவின் திட்டமிட்ட சுதி என்ற. தாளம் ரவியும் குதகத்தக அம்மாவுக்கு கேட்டிருக்கிறது. தன் தூ ரவியுடன் போக விடாமல் பண்ணவே அம்மா சம்மா ஒரு வேலையைச் சொல்லி என்னைத் தடுக்கும் பார்க்கிறார். ரவிக்கு கேட்கட்டும் என்றதான் பலமாக குதகக்கிறார்.

சுகுமாருக்கு அவமானமாக இருந்தது. அம்மா இப்படி பழைய காலதீவளாகவே இருக்கிறனேயென்ற கல லையாகவும் இருந்தது. ரவி என்ன நினைத்தக் கொள்வானே என்ற நினைக்கையில் கோபம் வந்தது.

"இங்கெட்க்கு எனக்கு நேரமில் லை. இரவு கோயில்க்குப் போகப் போறேன். பிறகு ரவி வீட்டை சாப்பிட்டிட்டுத்தான் ஏருவேன்"

சுகுமார் ஏறியிருப்பில் பட்டராகவே போட்டு விட்டுப் போய் விட்டான்.

"கொழுப்பைப் பார். எல்லாம் கொப்பர் குருக்கிற செல்லம். வீட்டில் பின் னாய் னா கண்ணகை வளக்கத் தெரியல. பள்ளிக்குத்தைக்குப் போய் பெறிசாய் என்ன கிறிக்கப் போருர்?"

தேவகியின் கோபம் சுகுமாரிலிருந்து ராமவிச்கத்தின் மேல் திசமாறியிருந்தது. அவனுக்கு கோபம் வந்தால், யாரையாவது திட்ட வேண்டும் போலிருந்தால், அவன் பெரும்பாலும் தேர்ந்தெழுப்பு தன்னுடைய கணவனுக்கு தான். ஏனென்றால் ராமவிச்கத்திற்கும் எதிரொலிப்புக்கும் சம்பந்தமெயிலி லை.

சுகுமார் அறைக்குள் தழைந்த போது ரவி கண்களுக்கு தடைத்தைக் கொட்டிடத் தடைத்தைக் கொண்டான்.

"வாடா போவாய்".

சுகுமாரின் அழைப்புடன் ரவி எழுந்த கொண்டான். ரவிக்கு இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் பழக்கமானவை தான் என்றும் ஒவ்வொரு முறையும் கலங்குப் போவான்.

இந்தக் கவலையில் சுகுமாரிடம் கேட்க வேண்டுமென்ற நினைத்த கேள்வியை அவன் மறந்தே போனான்.

3

அகந்தபி பட வேஷ்டிய
புபைத் தொட்டி
முழுத்துப் போன சமுதாயத்தில்
ஏற்றுமூத்த சாக்கடை.

ஆரு ஒவ்வொகூலில் குழுத்துப் புற்க னாத் தேட்கி கொண்டிருந்தத் தொழி ஒவ்வொகூலாக சாம்பல் மேம்பில் படுத்திருந்தத் தந்தை அரம் தனில் ஜந்த வாழ்வை பருத்த நின்றன.

கிருபைராசா தனராலீல் சப்பணமிட்டு அமர்ந்த சாப்பிப்புக் கொண்டிருந்தான். தட்டு இரக்கிடாரு இப்புக் னாத் தவிர ஏனைய இடங்களில் மட்டுமே நெளிந்திருந்தது.

கொடுக்கி தாரம் தனில் பொன்னி உட்காந்திருந்தான். அப்பிடுவில் பொராடிய கனபிபு அவளில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

"ஏவ்வாறுக்கை நடப்பு எப்பிடிய ஆ?"

பொன்னிக்கு கிருபைராசாதான் பத்திரிகை, ஸானைவி எல்லாம். புதினம் அறியக் கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் அவசுக்கு மிகவும் குறைஞ.

"புதினா என்னத்தை? கடையன் தற்காந்திருக்கு. சுவர்க்கும் பறவாயில் வை. பெட்டங்கும் தனக்குகளோடு திரிப்புங்கள்"

"அசப்பதீரிக்கும் ஆக்கன் ஏருகினமே?"

"ஏருகினமோவா?" கிருபைராசா வாயிக்கூர் கொண்டு போன சொற்றைத் திருப்பி தய்தில் வைத்து விட்டு கடைத்தான்.

"ஆக்கன் கட வாற இடமென்டா அத ஆசப்பதீரி தானே. இரத்தம் வழிய சுவர்கள் வரோக்க எனக்கே அழுகை ஏரும்"

கொடுக்க நேரம் இருங்கும் ஒவ்வொக்கை கடைக்கவில் வை. கிருபைராசா தொடர்ந்த சாப்பிட அரம்பித்தான்.

"ஏவி எங்க போட்டான்?"

"கனுமாராட வெளியில் போட்டான்"

"இங்டைக்கு இரவு நாள் வரச் சுண்கும்"

"ஏன் ஆ? எங்க போகப் போகும்?"

"ஓவசியர் ஜயா வீட்டை வரசீ சொன்னவர். சீன்ன வேலை ஒண்டிருக்காம். இடைடைக்குத்தான் செய்ய நேரம் கிடைக்குதா"

"ஒக பிற்தாம் வந்திருஷ்"

தட்டை வறிசீ அடைத்த சாப்பட்டு வர்டு, கழுவி வைத்த வர்டு போட்டிருந்த காந் தட்டையில் ஈகவைத் தடைத்தூக் கொண்டு வந்தான் கிருபராசா.

"கொஞ்சம் வெளியால் போட்டு அபிபிடியே போறக்"

"முழுக் காக்கும் குடிக்காதை ."

பொன்னி சொன்னதைக் கேட்க கிருபராசா அங்கில் லை.

- கொஞ்ச நேரத்தில் பின் சுகுமாரும், ரவியும் வந்தார்கள்.

"அம்மா, அபொ வரேவயே?" ரவி கேட்டான்.

"வந்திருஷ் இப்ப தான் வெளியால் போகுத்."

ரவியும், சுகுமாரும் கவரோரு சாய்ந்தபடி தரையில் உட்காரிந்தார்கள். தரை சுத்தமாக சானிப்புறி மெழுகப் பட்டிருத்தத.

அந்த குடிசையில் வாசல் தவிர்ந்த ஏனை இடத்தில் மன் கவரிலும் அடைகூப் பட்டிருந்தன. கவரிக்கும் கூரக்கும் இடையே ஜனின்ஸி சேவக்காக இடைவெளிகள் விப்பபட்டிருந்தன. சமையலறை, பருக்கையறை எதுவும் அங்கே பிரிவிலை கொறிப்பிருக்கவில்லை.

பொன்னி கேத்தவில் தக்கீர விழிடு அபிபிளி வைத்தான். வறந்த ஒலைக் னை அபிபுக்குள் அபிபினா. பின்னர் சூன்ன முகத்தை அபிப்பருகே கொண்டு போய் அதிலை. சீர்தீ தாமத்தைப் பின் நெருப்பிய பற்றியது.

"உங்கள் கண நாளாவே ஒன்று கேக்க வேறுமென்டு நினைச்சலும்" சுகுமாரிதிரும்பி உட்காந்து கடத்தான்.

"என்னடா கேளேன்"

"நீரேயன் கொயிலக்கு ஏற விரும்பிறதில் லை? கடத்தி நம்பிக்கையில் லையா?"

"கட்டாயம் மற்றுமாயி சொல்ல வேணுமா?"

"விருப்பமில் ஹயென்டா சொல்ல வேண்டாம்"

ரவி தாமதிகீச யோசித்தான். இரண்டின் கடைப்பதை அடுப்பருகே அமர்ந்த நெருப்புக்கு இடையிடையே உயிர்ட்டக் கொண்டிருந்த பொள்ளியும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

முதல் முதல் ரவியுடன் சுகுமார் ஏந்த போக அவனும் தங்களுடைய இன சனம் தான் என்ற பொள்ளி நினைத்தக்கி கொண்டாள். ஆனால் ரவி சுகுமாரை அறிஞக்கும் செய்த வைத்த போகதுவளால் தன் ஜெய நம்ப முடியாதில் லை. 'ஒ' இருக்காத. இவன் புத்தா விருஷ்ண் 'உண்மையை நம்பித் தானே ஆக வேண்டும். இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு பிள்ளையா என்ற விபந்தை போன்று.

சுகுமார் மெல்ல மெல்ல அவர்களுடன் ஓன்றிக் கொண்டு வந்தார். தெந்தீர் குடிப்பதிலிருந்த வாயால் கேட்டு அவன் சாபிபிரும் போக பொள்ளி உண்மையிலேயே உள்ள சீலித்தைப் போன்று.

இவர்களும் மனிதர்களே. எல்லா உனர்ச்சிகளும் இருக்கிறத. அப்படியிருந்தம் ஏன் இந்த சமூகம்- அதாவத இப்படி தமிழை அறிஞக்கப் படுத்தும் மேல் மட்டம்- இவர்களை ஒதுக்கி வைக்கிறத? ஏன் தங்களுடன் சேர்த்தக் கொள்வதில் லை?

உண்மையிலேயே இந்த 'சமூகம்' பைத்திப்பக்காரர்த்தனமானத. நாடானும் தலைவருக்கு கீழ் அடிமையாக இருக்கிறத. வேலூந் தளங்களில் எஜமானங்கிக்கை கட்டி சேவகம் புரிகிறத. தெருவில், வீட்டில் கூட ஒருவரை ஒருவர் அடிமைப் படுத்தவே டாலிகிறத.

தங்களுக்கு குள்ளேயே ஏராளமான கீழ்த்தரங்களை வைத்திருக்கும் 'பெரிய' மனிதர்கள் சாதியைக் காரணிக்காட்டி தாங்களாகவே தங்கள் உயர்த்திக் கொண்டு விருக்கின்றனர். வெடிக்கையாக இல்லை? சீலர் தமிழை தாமே மகிகரி தலைவருக்கு பிரகடனம் செய்வது போல்.

"கடவுள் நம்பிக்கை இருக்கு. ஆன கோயிலுக்குத்தான் எனக்கு பிடிக்கேல். கோயிலுக்குத்தான் குத்தகைக்கு எடுக்கிறுக்கிற மனசனரத்தான் எனக்கு பிடிக்கேல். நாங்களெல்லாம் கோயிலுக்குள் போய் கும்பிட முடியாம பெரிய மனசர் எல்லாரும் சேந்த நின்டு வேலி போட்டு வைக்கிறுக்கின்றும். அங்க எந்த

இதையெல்லாம் பாத்துக் கொண்டு நிக்க நானும் அவையைப் போல பக்தி-மானில் லை ."

ரவியின் குரலில் ஆரம்பத்திலிருந்த கழுமை குறைந்திருந்தது. கறிப்பிட்ட இப்படியான விசயங்க னை கடைக்கும் போது மட்டும் அவன் உளர்ச்சிவசப்பட்டு விழுவான் .

ஏன் ரவியிடம் போய் இதைக் கேட்டோம் என்ற சுகுமார் கவலைப்-படவில் லை. மானுக ரவியின் மனதிலிருக்கும் சுமைக னை இறக்கி அவனுடைய தக்கண்க னை பகர்ந்த கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பங்க னை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவே சுகுமார் விரும்பினான் .

பொன்னி பெறிய பேளியொன்றக்குள் தேயிலையைப் போட்டான். கொதிந்தப் போய் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த இக்கதவுக்கு ஏற்பு வெக்கையிலிருந்து விருத லை கொடுத்த, கீழே இறக்கி தேயிலையைப் போட்டப்பட்டு ருந்த பேளிக்குள் சுநூலை அற்றினான்.

இரண்டு கண்ணுக்கீடுகளை குவனைக்கீடுகள் பணக்காரன் முடிபோல் தோற்றுமின்த வடிதட்டு மூலம் வடிகட்டிய தேந்தெர அவற்றிற்குள் அறிநினார். சீவியையும் போட்டு கலந்த பின் இரண்டடியும் கொண்டு போய் அவர்களாகில் வைத்தான் .

"ஓ எல் ரெஷி தொடங்கப் போன்று. குளப்புவாங்களோ தெரியாத" ரவி சலித்தக் கொண்டான் .

ரவியும், சுகுமானும் இதே வருடம் தான் உயர்தரப் பரீப்சை எழுதி முடித்த பாடசாலையிலிருந்து தற்காலிக விருத லை பெற்றிருந்தார்கள்.

ரவி உள்ளெப்பிலேயே திறமையாகப் படிக்கக் கூடியவன். படிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வமே அவனது திறமைக்கு வழிகோலியது. எந்த விசயத்திலையும், ஆசையும், ஆர்வமும் இருந்தால் மட்டுமே முன்னேற முடியும்.

உயர்தரப் பரீப்சைக்காக ரவி படித்ததைப் பார்த்து பொன்னி பயந்தே போனான்.

"நெருக கண் னை முழிச்சுப் படிக்காத ராசா. வருத்தம் வந்தா சோதி னையும் எருந்தேவாது ."

ரவி தங்குடைய படிக்கும் நேரத்தை வரையறப்படுத் தமிழ்மாஷுக்காக-
தான். ஏனென்றால் அவன் படித்திருக்கும் வரை கண் விடுதித்திருந்த அவனுக்கு
தேநீர் போட்டுக் கொடுத்தைக் கொண்டேயிருப்பாள்.

சிருபெராசா நேரத்தைக்கே படுத்த விருவாள். வேலை செய்த களைப்படு
அவனுக்கு. அதற்காக மகன் மேல் அவனுக்கு அக்கறையில் லையன்ற இல்லை.
எப்போதும் ஆர்வமாக விசாரித்தைக் கொண்டாள்.

தனியார் நிறுவனத்தைக்கு கட ரவி போய் படிக்கவில்லை.

தங்களிடம் காசில் லையன்றதான் அவன் தனியார் நிறுவனத்தைக்கு போக-
வில் லையோ என்ற சந்தேகமும் அவர்களுக்கிணந்தது.

"நீ போ ரவி. நான் என்ன பாருப்படென்றாலும் காச தருவேன்." கிருபெராசா அவனை ஆக்கப் படுத்தவாள்.

"ஓமாடி. நீ ஒவ்வொழும் யோசியாதை. படிப்புக்கெள்ளிடா நாங்கள் என்வ-
எவும் கஸ்டப்பருவோம்" பொன்னி தெரியப்படுத்தவாள்.

அவர்களை சமாதானப்படுத்துவதற்குள் போதுமென்ற ஆகி விட்டது
ரவிக்கு.

"குமார் ரியசுதாக்குப் போன்றதானே? அவன்றை கொப்பிய ஜோ
வாங்கிப் படிச்சாலை போகம். வீதும் போய் அலைச் செரத்தை ஏன்
அநியாயமாக்கவாள்? அநீகயெல்லாம் போய் வாற நேரத்தை நான்
இங்க படிச்சிடுவன்"

அவனுடைய காரணங்களை சிருபெராசா தமிழ்தீகள் அவரை மனத்தேங்கே
ஏற்றக் கொண்டிரான். அந்தளவிற்கு படிப்பை அவர்கள் உபிராக மதித்தார்-
தான். ஏனென்றால் அவர்கள் மிகவும் நொந்த போயிணுத்தார்கள். ஒருக்கீ
ஸ்வக்கும் கேடு கெட்டவர்களில் அடிப்படியும் போயிணுத்தார்கள்.

தமிழ்மில்லாதது-படிப்பு-ரவியிடம் இருப்பதைக் கண்டு சந்தோ-
சப்பட்டார்கள். கல்வியின் உசவியிடத் தமிழ்மில்லா எப்படியும் இந்த சக்தியிலிருந்த
தப்பித்தைப் போய் விருவானென்ற நம்பினார்கள். விரும்பினார்கள். இதற்காகவே
இரவும் பகலும் அயராஜ பாருப்படார்கள். ரவியும் அவர்களை ஏமாற்றவில்லை

அவன் படிப்பதற்காக கிருபராசாவும், பொன்னியும் ஒரு விகத்தில் கண்டப்பட்டார்கள் என்று தான் படிப்பதற்காக ரவி வேறு விகத்தில் சிரமப்பட்டான்.

பாடசாலையில்தான் அவனுடைய மனதை நோக்குத்தீக சம்பவங்கள் அதிகம் சம்பவித்திருந்தன. சில சமயங்களில் படிக்கத்தான் வேண்டுமா என்ற சவிப்புக் கூட வரும். ஆலூமி படித்தேயாக வேண்டும், கேவி செயிபவரீகளின் முன்னால் தலை நிமிர்ந்த நடக்க வேண்டும் என்ற வெறி, உத்தேவகம் அவனுக்கு வரும் சவிப்பைத் தரத்தியாட்டித்தது.

வருப்பில் முதல் முதல் பிரவேசிக்கையில் இவனைக் காட்டி மாணவர்கள் தமக்குள் எதோ கதைத்தீர்க் கொள்ளனர். தன் ஊபி பற்றிய அறிமுகந்தான் பரவலாக்கப் படுகிறது என்பதையறிந்த ரவி முன்றிப் போன்று. அழுகை கூட வந்தது.

கடைசி வரிசையில் இவனுக்கு இடம் ஒதுக்கப் பட்டது. எவரும் இவனுடன் அதிகமாக சேர்ந்த கொள்வதில் லை.

தீண்டாமையில் கொடுமைகளை உருக்கமாக விரிக்கும் தசிரியர்கள் கூட இதைக் கண்டு கொள்வதில் லை. படிப்பநிலக்கு மட்டும் தானே அவர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கப் படுகிறது. புதுமையாக, புரட்சியாக எதையாவது செய்யச் சொல்லி அவர்களுக்கு பாரும் உத்தரவு போடவும் இல்லை. சாம்ரகன் தருதாக சொல்லவும் இல்லை.

இந்த நேரத்தில்தான் சுகுமாரி கிட்ட வந்தான். ரவிக்குப் பக்கத்திலேயே சனது இருக்கையை மாநிறினான். அதிகமாகப் பழகினான்.

ரவி முதலில் கச்சமடைத்தாலும் நாள்கைவில் மனம் விட்டுப் பழகினான். கொந்தவிக்கும் நீர்த் தெக்கத்திற்கு நிரீசயம் ஒரு வடிகால் தேவை.

ரவிக்கு சுகுமாரி ஒருவனின் தனுயே போசுமானதாக இருந்தது. அனாலும் நேரடியாக சிலரின் ஏனைக்களை, முறக்கவிப்புகளை சந்திக்கும் போது அகிகம் பொள்ளுகிற அவனும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

வாடா, போடா வரை ரவியும், சுகுமாரும் நெருங்கினர்கள். ஒருவரீலீட்டிற்கு மற்றவரையும் போய் வருமானிற்கு ஒன்றிக்கார்கள்.

நேற்றிரவு கட ரவியுடன் தான் சுகுமார் சாப்பிட்டான். தன்னி தாயும் மகளும் விரோததப் பருவதை ரவி விரும்பவில் லை.

"கோயில் நெடுக இருக்குந்தானே? நீ வீட்டு அனை லை முதல் கவளீ"

"கத்தாம் வாடா" சுகுமார் அவன் சொன்னதை கவளீக்கவேணில் லை.

"கேந்தகண்ணிக்கு சீனி காஞ்சம் மா. கொஞ்சம் கடப் போடுகோவன். என்கஞ்சுக்குத் தானே பூசீசி வைக்கும்."

சுகுமார் உறிஞமயுடன் 'அம்மா' என்ற விளிக்கும் போத பொன்னிக்கு கண்ணிரே ஏந்த விட்டது. ஆரு, மாருக னாகி கூப்பிழுவத போல் கேட்டு கேட்டு பழகிப் போன அந்த தாயுள்ளத்தீக்கு; சுகுமாரின் வார்த்தைகள் இதமான ஒத்தடம் கொடுத்தன.

சீனிப் பேணியயும், கரண்டியயும் கொன்று ஏந்த அவர்களானில் வைத்தாள். சுகுமார் தேவையானவும் போட்டுக் கூலக்கினுள். இளிப்பை நாடி ஏந்த மோசம் போன ஏழ்மீபக் கரண்டியால் தேந்றிவிழுதீ அகந்றினுள்.

"ரவி சீனி வெறுமென்டா வெட்கப்படாம் போட்டுக் குடி"

சுகுமார் தேந்றை உறிஞ்சிக் குடித்த படியே சொன்னார்.

"பொன்னி, பொன்னி"

அடிசை வாசவில் நின்ற யாரோ கூப்பிட்டார்கள்.

கண் பை முடி எழுதப்பட்ட
 எல் லைக் கொருகன்
 சிந்த ஆத் தீயால்
4 ஏரிக்கப் படவேண்டிய
 தொல் லைக் காருகள்.

பொறுது பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வானம் செந்திறமாகி, கருமையாவ-
 தற்க தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. பகல் முழுவதம் அலைவாக வெளியே
 போயிருந்த பறவைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வீடு திரும்பிக் கொண்டிரு-
 ந்தன.

ஜருக்கு ஒத்திப்பி புறமாக அந்தக் கொட்டிலிருந்தது. சிறிய வாசல் விட்டு
 ஏனைய இடங்களை வேவி மறைத்திருந்தது.

கரையில் இரண்டொரு காகங்கள் கரைந்த கொண்டேயிருந்தன.

கிதுபெராசா தீண் பையில் குந்தியிருந்தான். அந்த இடத்தில் எல்லோரும்
 அப்படித்தான் இருந்தார்கள். அங்கு அப்படி இருப்பததான் வசதியானது.

கிருபெராசாவுக்குப் பக்கத்தில் ஓவசியர் மருகேசு அமரீந்திருந்தார்.
 எப்படி? ஏன் இந்த இடத்தில் மட்டும் இப்படி? அததான் மற்றைய இடங்களுக்கும்
 இந்த இடத்தைக்கும் உள்ள வித்தியாசம்.

"உவன் எங்கு? மரத்திலேயே நீத்திரயாப் போனாலே?"

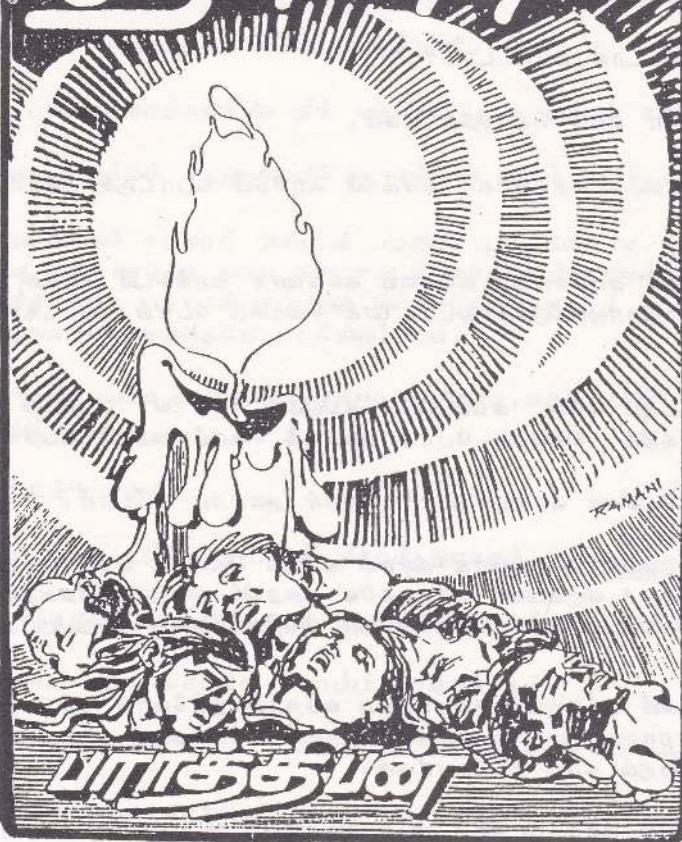
"வாற நேரம் தான்."

"ஏன் சுனக்கம் என்று தெரியேல?"

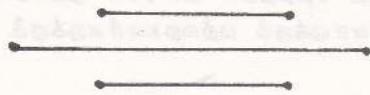
அங்கு இருந்தவர்கள் தங்குடைய பொறுமையின்மையை வெளிப்படுத்தினர்.
 வேலையை முடித்துக் கொண்டு நேராக வந்தவர்கள், வேல்க்கு போக தயா-
 ராவர்கள், வீட்டில் கோபதீசுக் கொண்டவர்கள், உயிர்சத்து தேவைப் பட்ட-
 வர்கள், பிழுசிலே பழுத்தவர்கள் என்ற பல தறப் பட்டவர்கள் அங்கு கஷ்டி-
 ருந்தார்கள்.

சமரசம் உலாவும் இடம் என்ற யாரோ-சீரிகாழியா? -எதையோ

குன்னம்

இணமிழ்ர் : 2

பாடியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உண்மையிலேயே அனுபவமில்லாதவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் (?). இல்லாவிட்டால் அருக்கு அர் இருக்கும் பெப்படி ஒரு இடத்தை விட்டு வேறு இடத்தை தெடியிருப்பார்களா?

பணக்காரன்-ரழை, ஒவ்வொ செய்வன்-வேலை இல்லாதவன், சாதி குடியவன்-சாதி துறைந்தவன், பெரியவன்-சிறியவன் இப்படி எங்கோரும் சமமாக ஒரே மாதிரி, ஒரே விசயத்தைக்காக, ஒரே இடத்தில் கடியிருப்பதை வெறுங்காவது பார்க்க முடியுமா?

"வந்திட்டான், வந்திட்டான்"

யாரோ குரல் கொடுத்தார்கள்.

"கோவிக்காத்தபுங்கோ. சைக்கிள் காத்தபி போட்டுக் கூடான் சுண்கீகம்"

சரவண் தலைச்சுக்கர வண்டியை கவனமாக மருத்துவம் சாத்தி விட்டு கைப்பிடிகளில் கொழுவியிருந்த மூட்டுக் களைக் கொண்டு போய் கொட்டிலைக்குள் வைத்தான்.

திரும்பவும் வந்து 'கரியறல்' கட்டியிருந்த 'பரலை' விழுதிது சிரமத்தைச் சொல்கிறீர்கள் கொண்டு போய் அதையும் கொட்டிலைக்குள் வைத்தான்.

"கெதியா வாரடாபீபா" ஒருவர் அவசரப் பட்டார்.

சரவண் நீஞானமாக 'கிளாஸ்' களைக் கொண்டு வந்தே கையளித்தான். 'பிளா' விரும்பிகள் தாமாகவே கூரயில் செருகியிருந்தவற்றை எடுத்துக் கொண்டார்கள். அநேகமானார் இயற்கையையே விரும்பினார்கள்.

சரவண் முட்டியுடன் தர்பாருக்கு வந்தான். இப்போது அந்த இடத்தில் அவ்தான் ராஜா. அவன் வாரிக்கபி போகும் கண்ணுக்காக அவனுடைய காலடி-பில் எங்கோரும் தலம் இருந்தார்கள்.

சரவண் இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறி விட்டாலோ அவனுக்கு கிடைக்கும் மறியாக்கலையே வேறான்

பெப்படி ஏன் விதியாசங்கள்? ஜுவ யாரால் உருவாகின்றன? என்ன காரணங்கள்?

இவற்றை யாரும் சிந்தத்தைப் பார்க்க முயலவில்லை. இந்த விசயத்தைப் பாதிக்கப் படுவோருக்கும் மற்றையவர்களுக்கும் அதிக விதியாசம்

இருக்கவில் லை.

"பீப்பிடியே வீட்டை வாறியோ இல்லாட்டு சண்துமோ?" முருகேசு துரையை ஆதியபடி கேட்டார்.

"நேர வாறன். கெதியா அவை லை முடச்சிசா நல்லது. நேரத்தைக்கு வீட்டு வந்திடலாம்" பிளாவைக் கையில் பிடித்தபடி கிருபராசா பதில் அளித்தான்.

நேரம் போகப் போக அங்கிருந்தவர்களின் நிலைப்பாடும் மாறிக் கொண்டிருக்கது.

குழும்பு ரகசியங்கள் வெளியே பாய்ந்து வந்தன. பழைய பகைகளுக்கு உரம் போடப்பட்டன. அரசியல் தாராளமாகப் பறிமாறப் பட்டது. ஏனைய இடங்களில் தான் கருத்து சுதந்திரம் ஒன்றிதழக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறதே?

"இன்டெக்கு கொரிக்க ஒன்றும் இல் லையோ?"

ஒருவன் மூலமாக உள்ளே போன கள்கு தன்றுடைய விருப்பத்தை விணிப்பிட்டது.

"கொள்கீசும் பொறங்கோ. பெஷயன் இப்ப கொண்டு வந்திருவான்"

சரவண் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே 'சினிஸ் சரவண்' ஒரு பொதியுடன் உள்ளே வந்தான்.

உடம்பில் அாவு விக்தியாகங்கள் மட்டுமே தகப்பன்றுக்கும் மகனுக்கும் இடையில் இருந்தன. திறந்த மார்ட்டு. மனிற்திதல் மத்தீசுக் கட்டிய சாரம். உள்ளேபிருந்த காந்த்சடை எட்டிப் பார்த்தது. கழுத்திலி நார் வளையும். உடம்பில் ஆங்காங்கே ப ஜென் அஸ்பரிப்டுகள் ஒட்டியிருந்தன.

இந்த விசயத்தில் தான் சரவண் போன்றவர்களில் பெரும்பாலான-வர்கள் பெரும் தவறியுமதில் விருக்கிறார்கள். எந்தத் தொழிலாலி அல்லது எத் தொகை செய்வதால் அவர்கள் இந்த சமுதாயத்திலிருந்து தாழ்த்தப்படுகிறார்களோ அல்லது தொழிலைபே செய்யதமக்க வாரிக்கணுக்கும் பழக்கீ விருக்கிறார்கள். கட்டடாயிட்டு விருக்கிறார்கள்.

தாங்களாகவே ஒரு வட்டத்தைப் போட்டுக் கொண்டு அதற்குள் தாங்களாகவே ஒரு உலகத்தை அமைத்துக் கொண்டு விருக்கிறார்கள். என்?

தாழ்வு மனப்பான்மையா? அப்படியானால் அது இவர்களின் தவறதான்.

ஏன்னுல் தாழ்வு மளப்பான்கை அகற்ற யடியாத ஒன்றல்ல. இது ஒவ்வொரு-வரும் தாங்களாகவே உருவாக்கிக் கொள்வது. இதனாலேயே பாதிப்பை ஏற்பாடுகளும், பாகுபாட்டை ஏற்பாடுகளும் விக்தியாசங்களுக்கு இவர்களும் காரணிகளோ.

அறியாக்கமதான் இந்த நிலைக்கு காரணமென்னுல் அதீதியாவசியமானது கல்வி. என்க கட்டாங்கள் வந்தாலும், எவ்வளவு தங்களை இடைப்பட்டாலும் மனம் தனராத பாதிப்புக்குள்ளான பெற்றோர்கள் தமது பின் ஊக்கைப் படிப்பிக்க வேண்டும். வேறு வேறு தற்காலில் பயில், அவற்றில் முன்னேறவதற்கு ஜக்கமளிக்க வேண்டும். வசதி ஏற்பாடுகளைக் கொடுக்க வேண்டும்.

தமது பின் ஊகளின் வளமான எதிர்காலத்தை விரும்புத் தங்கமயான பெற்றோர்கள் கட்டாயமாக இந்த விகமாகத்தான் நடந்த கொள்ள வேண்டும். தமது வசதிகளுக்காக தமது பின் ஊக்களும் தங்களைப் போலவே அமைத்துக் கொள்ளு விரும் பெற்றோர்கள் இருக்கும் வரையில் மனத்திற்காலி உண்டாக்கப் பட்ட விக்தியாசங்களுக்கு அழியு ஏற்படப் போவதில் லை.

இப்படியானவர்களின் பின் ஊகள் மட்டும் வாளாதிருக்கலாமா? அவர்களும் சிந்திக்க கடாதா? தமது பிற் கால நல ஊதிட்டமிட்டுக் கொள்வதில் அவர்களுக்கும் பங்கில் லையா?

என்ன காரணத்தினால் தமிழ்மைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆற்றி மிருகங்களினுள் ஒத்துக்கூடிய வெள்ளுக்குறிச்சு என்பதைப் புரிந்து கொள்ளு அதிலிருந்து விலக முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளக் கடாதா? இரக்கமற்ற சுற்காயம் தாங்கள் இறிவாக கருதும் வேலைகளைத் தாங்களாகவே செய்து பார்த்துக் கொள்ள சந்தர்ப்பம் வழங்கக் கடாதா?

வசதியில் லையே என்பதை மட்டும் புதாகரமாக்கிப் பார்க்காமல் வாழ்ந்த காட்டு வேண்டும், நகையாபுவர்களுக்கு முன்னால் தலை நிமிஸ்ந்த நடந்த காட்டு வேண்டும் என்ற விவராக்கியத்தோடு முன்னேறவதற்கு முழு முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். எதிர்ப்பும் இடையூறக ஊதற்காக கடந்த செல்ல வேண்டும்.

"ஆன் ன அதொரு காலம். கழுத்தில் சங்கிலி கடபி போட்டுக் கொள்ள திரித்தலன். இப்ப பாருஷ்கோ என்ற குழுமத்துக்கு சாபிப்பாடு போடவே மற்ற கூடிய பின்கர கையை பாக்க வேண்டியிருக்கு. "

கமக்காரர் ஒவர் தன் குறையைச் சொல்லி அழுதார்.

"என்ன அதோடு பூசுப்பதீதியில் லை மருந்தான்றும் இல்லையா?"

ஒருவர் முருகேசுவின் வாயைக் கிண்டினார்.

"இன்றும் கொலீசம் விடபாப்பா." சரவண்ணிடம் சொல்லி விட்டு கதை கொடுத்தவரின் பக்கம் ஏசத்தியாக தீரும்பி உட்காந்தார் முருகேசு.

"அதை ஏன்றாப்பா கேட்கிறேய்? முந்தீசீ சனங்கள் என்னடா என்டால் நாங்கள் ஆசப்பக்கிறீரியில் இருந்து மருந்துகள் என்ன எழுத்தைக் கொண்டு போய் கதையெடுக்க விக்கிரமிங்கள் என்று கதைக்கிறுகளை. இப்ப உண்மையானே மருந்துகள் இல்லாமல் போக்கு. உனக்குச் சொன்ன என்ன? ரத்தம் கட போதுமானால் சேபிபில் இல்லை. அவசர அந்தரத்துக்கு நாங்கள்கான் ரத்தம் குருக்கிறான்கள். தெரியுமே?"

முருகேசு உணர்ச்சி வசப் பட்டிருந்தார். சிலர் ஆர்வமாக இவர்க்கு-டைய உறரயாட லை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

"அண் ஆன தெரியாமத்தோன் கேக்கிறீர். இந்த மருந்துகள் இல் லையின்று வெளி நாடுகளிட்டை உதவி கேட்டா அவங்கள் உதவி செய்ய மாட்டார்களோ?"

கேள்வி கேட்டவர் தான் புதீசாவிக்கமாளதொரு கேள்வியைக் கேட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு சுற்றியும் ஒருமூறை எல்லோனருயில் பார்த்துக் கொண்டார்.

"நீ இகில இருந்து கொண்டு சுகமாய் கேட்டுப் போட்டாய். உனக்கு உலக நப்பிக்கு எங்க விளங்கப் போகுது? பச்சையா நடக்கிற கொலையே வெளி நாடுகள் பாத்துக் கொண்டு கும்மா யிருக்குகின்றன. பத்தாததற்கு அரசாங்கத்துக்கு ஆதிகங்கள் வேற குழுத்து உச்சாகப் பழுதீபினம். பிறகு எப்பிடி அவையிட்டை இருந்து உதவி எதிர்பார்க்கலாம்?"

இப்போது கதைத்து முருகேசு அல்ல.

"கருக்கமாய் சொல்லப் போடு ஒவிம்பிக் வினாயாட்டுக ஓன் பாக்கிரமாதிரித்தான் எங்கட பிரச்ச ஜை ஓயும் உலக நாடுகள் வேடுக்கை பாக்குது." இது முருகேசு.

"இதுக்குள்ள இவங்கள் என்னடா என்டால்....."

"என்னடா முறைமுறைக்கிறோய்? விளங்குச் சொல்லன்?"

"ஒன்றுமில் லை. கன்னுக்கை புச்சிகான் கட என்று சொன்னான்"

சில வார்த்தைகளை விழுங்கியாக வேண்டிய தழுநிலைங்கள் தற்போது ஏவன்றும் அவன் டபிர் வாழ வேண்டுமல்லவா? என்ன செய்வது? எதையெதைத்தான் சமாளிப்பது?

"முந்தீயெல்லாம் உடலுபிடுகளை வெளிநாடுகளுக்கு தானம் செய்யிறதில் பெயர் போன்ற எங்கட நாடு. இப்பு, எங்கட முவன்கை என்கட நாட்டிலதான் பயன் படுத்த வேணும் எந்ட கொள்கைப்படி ஒவ்வொரு நானும் மனித உடம்புகளாத் தாட்டு மன்னை உரமாக்கிக் கொண்டு வாறும்"

இப்போது கதைத்தவறுக்கு தாடு வளர ஆரம்பித்திருந்தது.

"தயவு செய்க அரசிய லெக் கதைக்காதையுங்கோ. கொள்கை நேரமாவது நிமிமதியாயிருப்போம் "

இந்த சதைத்தை அடுத்த அங்கு வேறு கதைகள் ஆரம்பமாயின.

இருந்த வான்தில் அறிக் கொண்டிருந்தது. நட்சத்திரங்கள் இன்னும் விளக்குப் போடவில்லை.

மாளிப்பு பிறப்பு
தங்கப் பதமையில்
கரிசி சுண்டால்
உட்பீபட்ட
கன் இமைகள்.

கிருபராசா கொலீசம் குடவாகவே குடித்திருந்தாலும் நிகாங்கீத சிறிகளவேதும் இழக்க வில்லை. அவன் நிறைய குடித்தகற்றும் சரியான காரா- ஸம் வகுக்கிறான். அவன் செய்யப் போன்று ஒவ்வொரு அப்படி.

முருகேசு குடும்பத்தின் அவ்வை அந்த வீட்டில் குடியிருந்தவர்களின் எச்- சங்களால் அந்த வீட்டின் மலசலக் கிடங்கு நிறைந்த இனி மேஜம் முடியாக என்ற எச்சரிக்கை செய்தது. அதை இடம் மாற்றத்தான் கிருபராசாவின் உதவியை முருகேசு நாடியிருந்தார்.

கிருபராசா தனது தோழர்களுடன் வந்த ஒரு கிழமைக்கு முன்பே புதிய பீப்கு வெட்டி தயாராக வகுக்கிறான்.

கிருபராசா வேலையை ஆரம்பித்தான். பழைய கிடங்கை முடியிருந்த சீமெந்து தட்டுக்களை அகற்றினான். சட்டெட்டிற மனம் காற்றில் பரவியது.

உள்ளே போயிருந்த கள்கு கிருபராசா அரியங்கப் படாமலிருக்க விசுவாசமாக உதவி செய்தது. பன்னால் இப்படியும் ஒரு பயன்!

கிருபராசா சுரசுறப்பாக ஒலையில் முழுகினான். வெகமாக 'அது' இடம் மாற்றினான்.

முருகேசு குடும்பத்தினர் வீட்டை விட்டு வள்ளியேறவில்லை. ஜன்னல், கதவுகளையும் இரக முடிவிட்டு உள்ளேபேபிறுத்தனர்.

பகுதின் மூலம் தமிழைப் போலவே உள்ள ஒரு மாதிரி ஆடுமையாக க்கீ விட்டு அவர்கள் சுகமாக, வசதியாக இருந்தனர்.

கிருபராசா வியரித்திருந்தான். அவன் எப்படியும் வேலை செய்த முடித்தை விட வேண்டும். மிச்சம் வங்கக்க் குடிய வேலையில் இது. அதோடு விரைவிலேய வீட்டுக்கும் போய் விட வேண்டும். இரவு தாமதித்தை செய்வது ஆபத்தானது.

வீட்டில் பின் கதவு தட்டப்பட்டது. முருகேசு எழுந்த வந்த திறந்தார்.

கிருபராசா டடம்பு முழுவதும் சரமாக நின்ற கொண்டிருந்தான். உடல் குறுவியிருந்தான். ஈடுகூட்டுக்கல்லி லை.

"எல்லாம் முடிந்தா?"

"ஓம் ஜயா"

"சரி உப்பிடி உதிலை இரு. சாபிபாடு கொண்டு வாறன்"

முருகேச சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனார்.

கிருபராசா சுற்றியும் பார்த்தான். முலையில் இருந்த கம்புத்தடி கண்ணில் பட்டத. அதை எடுத்து வந்து அந்த இடத்தை சுத்தமாக்கி விட்டு கதவருகே சப்பனம் இட்டு உட்கார்ந்தான்.

விட்டின் பின் பக்கம் அத. விட்டினி ஒவ்வொப்புப்பட்டிருந்த கரை பதிலாக இறங்கி கொடுக்கி தாரம் வந்திருந்தது. கீழே சீமெந்தினில் மேடை போப்புப்பட்டிருந்தது. ஒரு சரமாக அம்மிழும், குளியும் பசுக்கிப்பிருந்தன.

அறிவு நேரத்திலே முருகேச வாழு இலவுடுக்கு வந்தார். கிருபராசா - வின் முன்னால் அதைப் போட்டு விட்டு திரும்புவும் உள்ளே போய் சோறு, கறிக ஓன் எடுத்துக் கொண்டு வந்தார்.

பற்மாறி முடிந்ததும் பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் உள்ளே போய் விட்டார்.

கிருபராசா ஆரவமாகச் சாபிப்பிட்டார். குலமயான வேலை அவன் செய்திருந்தான். எனவே அவனுக்கு நன்கு பசுத்தது.

கொடுக்கத் தாரம் தவிரி மரத்தினிடமில் நாயி ஒன்று கருண்டு படுத்தி-ருந்தது. அது கிருபராசாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

கிருபராசா அடிக்கடி இங்கே வருவதால் அகற்ற அவன் நன்கு பழக்கமாயிப் போய் விட்டது. அகனால் அது குரைக்கலாம்.

தனக்கும் இப்படித்தானே எஜமான்ரீகர் சாபிபாடு தருகிறார்கள்? அவர்களைப் போலவே உள்ள ஒரு மனிதனுக்கும் எனக்குப் போன்று போலவே சாபிபாடு போடுகிறார்களே என்ற அந்த நாய் ஆச்சரியப் பட்டிருக்கலாம்.

"நீங்கும் எல்லாரும் சாப்பிட வாங்கோ. எனக்கும் கடைசியா கழவு சுகமாயிருக்கும்."

முருகேசுவன் மனவியன் அறிவிப்பைத் தொடர்ந்த எல்லோரும் சாப்பாட்டு மேசையில் கூறனர்.

கதவு திறந்தே இருந்த படியால் கிருபைராசாவால் உண்ணே கதிரை, மேசைகளில் அமர்ந்த சாப்பிடுவர்கள் னா பார்க்க முடிந்தது. ஆனால் இந்த வித்தியாசம் அவன் பொதிக்கவில்லை.

அவனுக்குத் தேவை பணம். மகன் பெப்பாட்டிக்க வேண்டும். அவனுக்கு நல்லதொரு எதிர்காலத்தை அமைக்க கொடுக்க வேண்டும். அதற்காகத்-தானே அவன் 'கக்கூ'வே லை கட செய்த பணத் சேர்க்கின்றார்.

வெறுமனே உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிட்டால் நடக்கப் போவது எதுமே இல்லை. மாறாக அவனதும், மனவியனதும், மகனதும் கனவுகள் தான் சிகிந்து போய் விடும்.

போராட்டம் என்றுவி எப்போதும் எதிரியுடன் நேருக்கு நேர் நின்ற போரிழுக மாதீசிரம் ஆகாது. சந்தர்ப்பங்கள்க்கென்பி பொறுத்த சமயோ-சிகமாகப் பிச்வாங்குவது, வானாந்த கொடுப்பதுட பிற்கால வெற்றிக்குத் தானே ஒழிய கோழுழீதனமான செயல் அல்ல.

ஆன் முழுப் பேரும் ஒனங்கிப் போவதானம் பாதிப்பு அவிகமாகிறது. ஜந்த விரல்களும் தனித் தனியாகத் தாம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள நினைத்தக் கொண்டால் கையை நம்மால் சரியாகப் பாவிக்க முடியாது.

"கறியேதும் வேறுமென்டாக் கேள்" முருகேசு உன்னேயிருந்து ஞரல் கொடுக்கார்.

"எல்லாம் காழுவதுமையா"

கிருபைராசா வழிக்குத் துடுத்த சாப்பிட்டு விட்டு இலையைக் கொண்டு போய் குபீபைக் கிடங்கிறார் வீசினார்.

கையைக் கழுவதற்காக சிற்றறடிக்கு அவன் வந்த போத அங்கு யாரும் இருக்கவில்லை.

சிற்றறில் தன்னி இருந்தது. கப்பி இருந்தது. அதனாட்சி கொடர்ப்பு கவக்கதீ

கொண்டு வாளியும், கழிம் கூட இருந்தன. இருந்தாலும் அவனுல் எக்ளாக் கழவு முடியவில்லை. ஏனெனில் கிழந்றிவிருந்து நீரை அள்ளக்கு அழுமதி இல்லை!

முருகேச வீட்டில் மட்டும் அல்ல. அவரைப் போன்ற ஏனைய மனிதர்களின் (மனிதர்களா?) வீட்டிலும் கிருபைராசாவைப் போன்றவர்கள் தாகத்தைக்கு தண்டிர் குடிக்க முடியாது. அப்படிப்பட்டதொரு 'வினியை' இந்த மனிதர்களை உருவாக்கியிருந்தார்களே.

இதில் வேட்க்கை என்னவென்றால் கிழந்றை உருவாக்கி, அதற்கொரு வடிவம் கொடுக்க, முகல் ஜந்றில் கால்க ஓன் நன்பவர்களுக்குத்தான் பிற்பாடு அதே கிழந்றிவிருந்த தண்டிர் அன்றை தடை!

கிருபைராசாவை கை காய்ந்த போய் விட்டது. "ஐயா"என்ற குரலீ கொடுத்தான்.

"பொறடாப்பா வாறன். என் அவசரப்படுத்த?"

முருகேச சொல்லிக் கொண்டே வீட்டிற்குள்ளிருந்த வெளிப்பட்டார்.

தண்டிர அள்ளி வாளியைச் சரித்தலும் கிருபைராசா பனியமாக குளிந்த கைக் கால்க கழுவிய பின் நீரை ஏந்திக் குடித்தான்.

"காழும் ஐயா"என்றும் வாளி பழைய இடத்தைக்குப் போய் விட்டது.

காற்சட்டையில் கையைத் தடைத்தைக் கொண்டு வாசலில் வந்த நீண்டுள்ளிருபைராசா.

உன்னே போய் ஏந்த முருகேச காசை என்னி அவளிடம் கொடுத்தார்.

"சரிகானே?"

கிருபைராசா பதில் சொல்லாமல் சிரித்தான்.

"பிறகு வாஜன் பாப்பம்"

இனி நிற்பதால் பிரயோசனம் இல்லை என்ற கிருபைராசாவுக்கு ஸ்ரியமாதலால் "சரி வாறன் ஐயா"என்ற சொல்லி நடந்தான்.

இனி சுதீகமாகப் பரவியிருந்தது. தெரு விளக்குகள் ஒழுங்கில்லாமல் வெளிச்சம் தந்த கொண்டிருந்தன.

பாதையில் யாருமே இல் லை.பகவி வேயே சண்டமாட்டத்தை தொன்க-யாக காண்பது அறிய. ஒந்த நேரத்தில் கேட்கவா வேண்டும்.

வீருக்கும் அநேகமாக உறங்கிப் போய் விட்டன. நாயிகள் கட விசயம் தெரிந்த பேசாமல் இருந்தன.

கிருபைராசா தன்றுடைய வீட்டுக்குப் போவதற்கு பிரகான பாதைகளைத் தேரிந்தெடுக்க வேண்டிய அலசியமே இல் லை. யாழிப்பாணக்கிலா ஒழுங்கைகளுக்கு பகுதீசம்? ரேகைகள் போல் ஒன்றையான்ற வெட்டி 'ஒந்த' நேரத்தில் மக்குக்குக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தன.

செய்த முடித்த வேலை கிருபைராசாவின் வெறியைப் பெருமளவு முறித்திருந்தது. அதனால் பயம் வந்திருந்தது.

ஆயத்தை ஆகாயத்திலிருந்தும் வரலாம். 'இனம் கானுத' நிலையம் வரலாம். எதுவுமே சொல்லதற்கு இல்லை.

மேகங்களின் நகர்ஷ புலனுக்கில் லை. காற்றைக் கட கானும்.

கிருபைராசாவிற்கு வியரிக்க சூரம்பித்திருந்தது. நான் காலை அவனுக்கு வேலை இல்லை. ஆனால் இப்போது போனவுடன் படுக்க வேண்டும். சரியான கணப்பு அவனில் வந்திருந்தது.

வணவால் திரும்பி அடுத்த ஒழுங்கையில் கால் வைத்த போத தான் அதைக் கண்டான் கிருபைராசா.'

வேலியோடு டட்டியபடி உருவும் ஒன்ற அசைந்தது.

கிருபைராசா நடப்பதை நிறுத்திக் கொண்டான். கண்களைக் கீழ்மயாக்கிக் கொண்டு பார்த்தான். 'ஒந்த அகால வேண்டியில் யாராக இருக்கலாம்?' தனக்குள் யோசித்தவாறே மெல்ல மெல்ல அடியெழுத்து வைக்கதான்.

கிருபைராசாவுக்குப் பயமாக இருந்தது. 'அடையாளம் காணப்படாமலேயே அசம்பாவிதம் எனும் நடக்கலாம். ஏன்றால் இப்போது அநேகமானாறிடம் அநேகம் ஶப்பாக்கி இருக்கிறது.

அசைந்த உருவும் சிறிய நேரம் நின்ற ஏதோ சிறித்திட விட்டு கிருபைராசாவை நோக்கி வந்தது.

கிருபைராசா அப்படியே நின்ற விட்டான். அந்த உருவும் அவனை நெருஞ்சியதும் அடையாளம் கண்டு கொண்டவன் அதிரீசியடைந்தான்.

மனித குல
வரலாற்றைப் புதீக்கத்தில்
வாரி இறைக்கப்பட்ட
சேற்ற நீரோட்டம்

"ஞாயின்கோ ஆறப்போகுள்" சாரதா மூபகப் பருத்தினர். அவன் ஜன்னலக்கு திரைச்சீலக ஈக் கொழுவிக் கொண்டிருந்தாள்.

வாவியும், சுதாவும் தேநீரை எடுத்தைப் பருகினர். கடக்கில் இருந்த கதிரைகளில் அவர்கள் அருகருகாக அமர்ந்திருந்தனர்.

"கோம் வேரீக் எல்லாம் செய்த முடிச்சிட்டாரே?"

"ஙகம். எங்க நேரம்? இரவிரவா வீடியோல படம் பாக்தத." சுதா கடக்கக்கூடியில் ஒரு 'வீணரல்' இழையோடியது.

"என்ன படம் பாட்டினர்?" வானி ஆதங்கத்தோடு கேட்டாள்.

"புக்க ஈப் பறிக்காதீர்கள்"

"எப்படி நல்லதே?"

"நதியாவுக்காண்டிப் பாக்கலாம். நல்ல பாட்டுகள்"

அந்தப் படத்தை பார்க்க முடியவில் லையே என்ற வானி வருத்தப்பட்டாள்.

தொ ஈக்காட்சிப் பெட்டி, குளிசாதனப் பெட்டி, வீடியோ, சூ ஸின் வணி, எல்லாம் அந்த வீட்டின் உறப்பினர் ஒருவர் வெளி நாட்டில் இருப்பதாக சாட்சி சொன்னார்.

"சனி, ஞாயிறிலியும் படம் போடுவியளே?"

"கசற் ஏதும் சந்திச்சால் போடுவோம்"

வானி கொள்கூட தாமதிதீக்கு கேட்டாள்.

"நல்ல படம் போட்டா எனதீகும் சொல்லறீரோ?"

"அதுக்கென்ன" சுதா சொல்லிட்டான் ஒழிய அப்படிச் செய்யக் கூடியவள் அல்ல. நாகரிக நட்பு எல்லாம் உட்டைவிலம், மேலாகவுமே தவிர ஆத்மார்த்தமாக அல்ல.

"நீரேன் மத்திற்கூக்கு ரியசன் எடுக்கிறேல?"

"அந்தப் பாடம் பள்ளிக்கூடத்தில் மாஸ்ரர் நல்லா படிப்பிக்கிறார் தானே? அதோட் அப்பாவும் வீட்டில் சொல்லிக் கூட தாறவர்." வானி பெருமையாகச் சொன்னார்.

"ரியசனுக்குப் போறது படிக்க மட்டுமே? கொலீசம் றிலாக்ஸ் பண்ணலாம் என்னும் தானே." சுதா ஞான தாழ்த்தி சொன்னார்.

"பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய் படிக்கிறியனா? அவ்வது சம்மாதான் போட்டு வாறியனா?"

சாரதா முறவுடன் கேட்டாள். அதைக் கேட்டு யாரும் கோபப்படவில்லை. அவன் கேட்ட விதம் அப்படி.

"நாங்கள் ஒழுங்காய் போய் என்ன பிரயோசனம்? ரீசீசெஸ்மார் ஒழுங்கீல் ஹெயே." வானி பழியை எவர் மீதே போட்டாள்.

"ஓமோம். இப்ப எங்க அவைக்கு படிப்பிக்கிற அக்கறை இருக்குது. ரியசன் குருதீதாலே கானுமே. பிழகென் பள்ளிக்கூடம் போகப் போயினம். வீவு போட்டிட்டு வீட்டில் இருந்து வீடியோ பாப்பினம். கேட்டா றவளிங் கஸ்டம் என்டு நல்லா சாட்டு சொல்லிப் போடுவினம்"

சாரதா முசீசு விடாமல் கடைத்து முடித்தாள்.

எவரும் தமிழைய நிலையில் மற்றவர்களை கவத்துப் பார்ப்பதீல் ஹை நாட்டில் நடந்த கொண்டிருக்கும் பிரசீச ஞாகளால் தமக்கு ஏற்படும் சிரமங்கள் ஏவி மற்றவர்களுக்கும் நேரக்கூடிய சாத்தியங்கள் இருக்கக் கூடாத எனிலும் கூர்கள் சீந்திக்குப் பார்க்கக் கூடாத?

"வானி, உம்மோட ஒரு விசயம் கடைக்க வேணுமெனிடு கன நாளா நினைக்கிறன். இன்னைக்கிறதீதாள் சான்ஸ் கிடைச்சீருக்கு" சுதா கொலீசம் இழுதைக் கடைத்தாள்.

"என்ன விசயம். கடையுமென்" வானி ஆவலானாள்.

"நீர் பிறகு என்னேட கோபிக்க கூடாது"

"இல்லை . சொல்லும்"

"ஒன்றும் நி ணக்க மாட்டார்தானே?"

"இல்லை . சொல்லும்"

சுதா பீஷ்கை போடப்போட வாளியின் பொறுமை விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

"உம்மட ஈன் போன் உவன் ரவியோட சுத்தாரி . அவன்றை வீட்டை கூடப் போன்றாம்"

சுதா சொல்லி விட்டு வாளியையே பார்த்தாரி . சாரதாவும் இவரை ஓயே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் .

வாளிக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது . தலையதி திருப்பி கவரில் மாட்டியிருந்து படங்களைப் பார்த்தாள் .

குமாரி , ரவி படிக்கும் அடே பாடசா லைலிதான் வாணியும் , சுதாவும் படிக்கிறார்கள் . இருந்தும் சுதா கொடுத்து , கதைத்த மரியாக்கயில் நிறைவே வேற்பாடிருந்தது .

சுதாவைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் ஏன்கான் பாடசா லைக்குப் போக வேண்டும் ?

ஆம்பமே பாரதி பாடவில்தான் . நாடி , நரம்பு , இழையங்கள் , கலங்கள் எல்லாம் எல்லா மனிதருக்கும் பொதுவானவகான் என்ற விஞ்ஞானத்திலீ படிக்கிறார்கள் . இருந்தும் பயனில் போயே ?

படித்ததெல்லாம் பரீட்சைக்காக மட்டும் தான் எவ்வள போலத்தானே இருக்கிறீர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள் .

ஒரு வேளை ஏட்டுச் சுரக்காய் கறிக்குவாடு என்பதை தப்பாகப் புரிந்து கொள்டார்களோ ?

பின்னாகவிதான் இப்படி படிப்பை மதியாமல் பிழையாக நடந்த கொள்கிறார்கள் என்றால் பெற்றோர்கள் அவர்க ஓதி திருத்தக் கூடாகோ ?

மானுக அவரீகளும் சேர்ந்து தானே மதிரி குத்திடையோன் வெற்றுமதைய வளர்ந்ததுக்கூட கொள்ளுகிறீர்கள்.

இந்த மாதிறி நடந்து கொள்வதான் நாகரிகம் என்ற நிலைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் வெறும் உடைகளும், வெளிப்புச்சுகளும், அலங்காரம் கூடும் தான் நாகரிகம் என்ற நம்பும் முட்டாள்கள்தான்.

"பும்பா தங்கத்துறையினர் நொவல்ம் வைச்சிருக்கிறீரா?"

நீங்ட மௌனத்தை சுதா கலைத்தான்.

"புதிசா வாங்கயில் லை.நீரி வாசிச்ச பழச ரண்டும் தான் இருக்கு"

வாவி இன்னும் சகஜமாகவில் லை என்பதை முகம் காட்டியது.

அவனுக்கும் சுகுமார் ரவியுடன் பழங்குடை பிடிக்கவில் லை. அம்மாவுடன் சேர்ந்து எதித ஸெயா முறை சுகுமாருடன் வாசாட யிருக்கிறீர். அம்மாவுடன் 'சேர்ந்து' என்ற படியால் சப்பிழுஷ். இல் லைபோ சுகுமார் அவரீ மேல் 'ஒராஷுவ' நடவடிக்கையே எழுத்திருப்பான்.

"இந்த மாத ராணுமுக்கில் கஜாதாவின்ற கதை. நான் கட்டாயம் வாங்குவன்."

"உம்"-வாவி

சாரதா உள்ளே போனால். மீண்டும் இருவஞும் மௌனமானார்கள்.

"நெயம் போம்டு. நான் போகப் போறக். கொப்பிணைத் தாறீரோ?"

வாவி அங்கு வந்ததே கொப்பிபி வாங்கத்தொன்.

சுதா உள்ளே போய் கொப்பிணை ஏழுதே வந்த கொடுத்தொன்.

"போம்டு வாறன்."

"படம் போட்டா கபிபிழுஷ்"

வாவி போன பின் சுதா உள்ளே வந்த போத சாரதா எதிர்ப்பட்டான்.

"நீ ஏன் கபி பிள்ளையோடு இப்பிடி களகச்சனி?பாவம். அங்கு முகமே மாறிப் போச்சு."

"கட்டாயம் கதைக்கத்தான் வேறும். தான் பிறின்சிப்பலின்றை மகள் என்று அங்கு பெரிய எண்ணம். பள்ளிக்கூடத்தில் யெல்லா அவளின்றை வெவ்வேலா பாக்க வேறும்"

சுதாவளி சிறிப்பின் திருப்பிளி கலந்திருந்தது. அவனுக்குத் தெரியும் தாங்கள் கதைத்தத வீட்டில் எப்படி ஒன்றை செய்யப் போகிறதென்ற.

இதுவெல்லா நட்பு. (?)

அங்புத் தாமரை இந்திகளில்
 தெறிக்கும்
 உருக்கப்பட்ட சுயத்திளிகள்
 உண்க்களங்கள் உடைக்கப்படாதவரை
 7
 திளிகள்
 தெறிக்குக் கொண்டேயிருக்கும்.

இரவு வே ஹக்கான முறை ஒன்று கிருபராசாவுக்கு.

விருந்தையில் உட்கார்ந்த அவன் புகை விட்டுக் கொண்டிருந்தான். வாயில் விருந்த பீடி சமுத்தைக் கொண்டிருந்தது.

எட்டு மணி தாண்டியிருந்தாலும் எங்கும் நிசப்தமாய் இருந்தது. பெரியா-பைத்திரியின் எல்லா விளக்குகளும் ஏற்றித கொண்டிருந்தன.

தாதிமார்கள், வைத்தியர்கள் ஶாக்கத்தைக் கூட ஹைத்தைக் கொண்டு அவுலாகவும், அவளாவிக் கொண்டும் இருந்தனர்.

முதல்வி வாகனம் வாசலில் தயாராக நின்றத. சாரதி மங்கிய வெளிச்சத்தில் ஏதோ படித்தைக் கொண்டிருந்தான்.

ஏற்குறைய போர்க்காலத்தில் எப்படியிருக்குமோ அப்படித்தாவிருந்தது அந்தக் கட்டடம். இப்போக மட்டுமல்ல, எப்போக தமிழரின் குருசி மன்றந ஸெக்க ஆரம்பித்திருந்ததோ அப்போதிலிருந்தே இப்படித்தான்.

மெல்ல மெல்ல தடு படித்து இப்போக உச்ச நிலையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது அந்த வைத்தியசாலை. வைத்தியசாலை மட்டுமா?

இராணுவத்தின் அட்டகாசங்குக்கு மத்தியில்தான் அங்கு வே ஹைசெய்பவர்கள் வந்து போடுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மழுதீ திளிகள் சில மன்றில் பதிநிதன். காற்று குளிரையும் இணத்துக் கொண்டு தயங்கியது.

கிருபராசா பீடிடை கடைசி இழுப்பு இழுத்தை விட்டு அணத்த தார எற்றிதான். வெளியே வந்த வாய்த்தை அணுந்த பாரித்தான். இருஷ்டி கால நி லைய அறிய முடியவில்லை. திரும்பவும் வந்து உட்கார்ந்தான்.

சுவரில் ஓட்டியிருந்த பல்லி ஒன்று சத்தம் போட்டது. சாபிபாரு கிடைக்காத ஏக்கம் ஆற்று. அகற்று மட்டுமா?

சீல நாட்குக்கு முன் யருகேச வீட்டில் வேலை செய்த விட்டு வந்த இரவு நேர்ந்த சம்பவம் கிருபராசாவுக்கு உப்போது ஓபகுத்தக்கு வந்தது. ரவியிடம் கேட்க வேண்டும் என்ற பலமுறை நினைக்காலம் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில் ஸல. இல்லையென்றும் மறந்து போய் விடுகிறது. நான் கட்டாயமாக கேட்க வேண்டும் என நினைக்கக் கொண்டான்.

"என்ன கிருபராசா யோசி னை?"

ஶாய வெள்ளிற ஆடையில் தாதி ஒருவன் நின்றான்.

"ஒவ்வொழில் ஹயக்கா. சும்மா வீட்டு யோசி னைதான்"

வயதால் தங்கை முறை ஆக வேண்டியவர்க் கொயெல்லாம் அக்கா ஆக்க வேண்டிய நிலை அவறுக்கு.

இப்படி வித்தியாசமான மரியாதையை அவர்களாவது விரும்பாமல் இருக்க வேண்டுமோ? அது தான் இல்லை. தமிழ்மைக் கண்டதும் இவ்னைப் போன்றவர்கள் என்று எழுந்த மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்ற தான் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்.

"கொழும்பு ஆசப்பத்திரியில் எல்லாம் வேலை நியுத்தமாம்" கிருபராசா பேச்கக் கொடுக்கான்.

"அங்க என்ன இங்கூம் செய்யலாம். ஆன பாதிப்பு ஆருக்கு? எங்கட சளங்குக்குத் தானே?"

"-----"

"ஒவ்வொரு நானும் இங்குத்தயிரும், கு ஸலுயிருமா சனங்கள் ஏருகுசூ. இந்த நேரத்தில் நாங்கும் ஸ்ரூக் பண்ணு ஆருக்கு நட்டம்?"

"உண்மதான்"

கிருபராசா ஆமோதித்தான். இந்தக் கால கட்டத்தில் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு வழியில் தியாகம் செய்து கொண்டுகாளிருக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்து கிருபராசா பெருமைப்பட்ட டான்.

"தகயில் என்னக்கா வசீசிருக்கிறியன்?"

"நாவல். இரவு முழுக்க முழிசீசிருக்க வேற்றுமே?" அவள் சொல்விக்-கொண்ட போன்று.

கிருபைராசா மீண்டும் தனித்தான். எதைப் பற்றி சிந்திக்கலாம் என்றே சிந்திக்க முடியாதிருந்தது.

கூரகளில் போடப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஊனா என்னலாமா? அவ்வது அதற்கும் மேலாக பரவியிருக்கும் நட்சத்திரங்களை என்னலாமா?

"ஓ! இந்த நட்சத்திரங்கள் தான் எவ்வளவு அகிளிடம் செய்தவை. ஒரு வித பிரச்சனைகளும் ஒவ்வாமல், எதிர்காலம் பற்றிய கவலை ஒவ்வாமல், நிம்மதியாகவும், கன் சீமிட்டிக் கொண்டும், நிறம் மாறிக் கொண்டும்.....

நிறம் மாறுபடவைக்கு எந்தக் குறையும் வராதோ?"

கிருபைராசாவுக்கு தனிமம் அல்லதிருக்க வேண்டும். எழுந்த நோயாளரீ விழுதிக் னை நோக்கி நடந்தான்.

முறிஞ், நெறிவு அடைந்தவர்களுக்கான விருது.

இட வசதியின்மையால் வெளியிலே கட்டில்கள் படுத்திருந்தன. கிருபைராசா ஒவ்வொரு கட்டில்களாகப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தான்.

"என்ன கிருபை, இரவு வேலையே?"

ஏரலி கேட்டு முன்னல் திரும்பிப் பார்த்தான் கிருபைராசா.

தலை தவிர்ந்த ஏனையவற்றை போர்க்கூக்குவின் மறைத்திருந்த சரவணன் இவைனைப் பார்த்து சிரித்தான்.

"என்னடாப்பா, வெளியில் படுத்திருக்கிறீய?" அவைன் நெருங்கினுள் கிருபைராசா.

"சுரோ டாக்குத்தறிறை மாமன்காரன்கை கொண்டு வந்தவங்கள். இடமில்லாததால் நான் இங்க வந்திட்டன்."

"குளிரையே?"

"அதான் போதிலை கொண்டு கிடக்குறங்"

"மழை வரும் போவதும் கிடக்கு."

"அதுக்கிடையில் நான் படுத்திமுன்."

"ஒ சனியன்"

பக்கத்துக் கட்டிலிருந்த உடல் ஒன்று எழுந்து 'எனக்கோ' கூறியது.

"என்னப்பு சேஷ்டியன்?"

"ஒரே மூட்டைப்புச்சி மனிச்சுரப் பருக்க விழுதில் லை. "முயற்சியைக் கொட்டார்ந்து கொண்டே உடல் தொடர்ந்து கடக்கத்து.

மனிக் ரிரத்தம் ஞாக்கும் ஜீவராசிகங்கு இந்த நாட்டில் அழிவே ஏற்படப் போவதில் லையா?

"இப்ப எப்பிடி ரெக்கு?டாக்குத்தர் வந்து பாக்கவரே?"கிருபராசா பரிஷட்டன் கேட்டான்.

சரவணங்கு அசு இதமாக இருந்தது. "நோ அவ்வளவில்லை லை. கட்டை எப்ப அவுப்பங்கள் எண்ணக்கு?"

"ஏன் அசரப்பாலான்.வருத்தம் மாறி ஆகலாய் கட்டைப் பிரிக்கலாம்"

"நீ வேறு நான் இஞ்ச பகுதிக்கி கிடந்தால் ஆங்காழி லைபி பாக்கிறது? இப்ப பெடிய ணைக்கான் விட்டிருக்கிறன். அவனும் எப்ப விழுந்து மூறிவானே என்று ஒரே நெஞ்சியா இருக்கு. "சரவணின் குரலில் பாசம் கலங்கியது.

"உங்க்கென்ன விசரே? அந்த சீன்புப் பெடிய ணையே மரமேற விட்டனி?"

சரவண் கொஞ்சம் மௌனித்தான்.

"கிருப, எனக்கென் மகனிலு கோவமே? நான் இஞ்ச கிடந்தால் வீட்டில என்னிலு சாப்பியுங்கள்?"

இஷ்போத கிருபராசா மௌனமானான்.

"அதோடு அவனும் நா இக்கு கொழில் செய்ய வேணும் தானே? பெய்பவே எல்லாத்தையும் பழகட்டும். "சரவணின் குரல் கழுதமுத்து.

கிருபராசா எல்லமே சொல்லவில்லை. 'என் ணைப் பார். நானும் என்னடைய மக ணை என்னடைய தொழில்கொக்காக வா வளர்க்கின்றேன்? லெலையே. அவர்க் படிக்கின்றோன். நா ணை நல்ல எதிர்க்காலத்தை சிருஷ்டாக்கி கொள்வான். என்குக்காக இல்லாவிட்டும் தனக்காக, தன்னடைய சந்ததிக்காக' இப்படி கிருபராசா சொல்லவில்லை. அவனுல் கூற முடியாது. எனவூலில் அவனுல் அவர்க்குக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க முடியாது.

"விட்டால் ஆரேன் வந்தவையே?"

"மத்தியானம் மதுசி வந்தது ."

அதுமீண்டும் அவனுக்கு அப்பதீரிச் சாப்பாடுதான் என்பது கிருபராசாவுக்கு தெரியும்.

அதன் பிறகு வேறு பல விசயங்களைப் பற்றி அவர்கள் கதைத்தூக்கி கொண்டார்கள்.

பாதப்பால், பரிவால், பாசத்தால் ஏதோவால் இ ஆந்த இதயங்கள் சுமைக ளைப் பக்கிந்து கொண்டன.

பொதுமை தீரியால்
தாக்கப் பட்ட
புத மாளிகை
ஆலலி
இன்னமும்
8 தகரீகப் படாத
அக்ஷிவாரம்

"என்ற சீழூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்?"

"சொல்லிப் போட்டு அழன்"

"சுமார் அடிச்சப் போட்டான்"

தேவகி சுமாரின் பக்கம் திரும்பினான்.

"என் அவருக்கு அடிச்சனி?"

"அவ ஆயே கேள்கோ" சுமார் கதவின் ஒகப்பிடிய திருக்கீத் கொண்டிருந்தாள்.

"என் நீயே சொல்லன்?" தேவகி வெப்பமாகிக் கொண்டிருந்தாள்.

"அவன் தான் தேவையில்லாமல் என்னோட கொழுவினாவன்"

"பொய் சொல்லூன். உவன்தான் வெறுமென்று அடிச்சவன்" வானி குறுக்கிட்டுக் கத்தினான்.

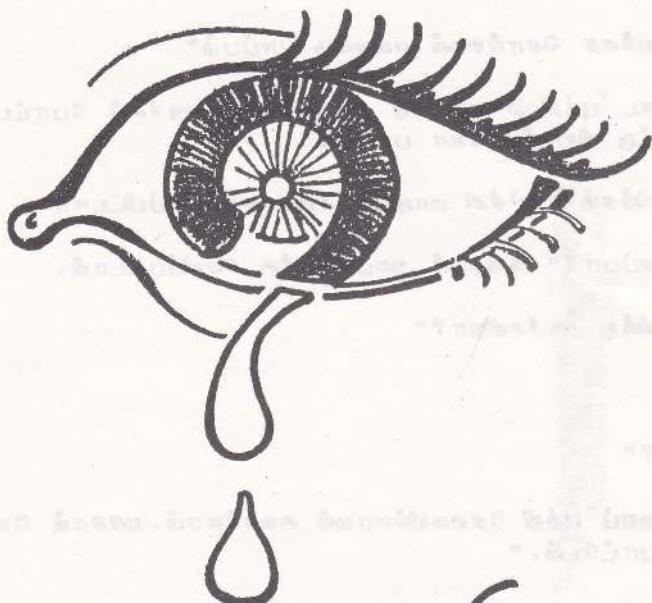
"பிறகும் வேண்டப் போன்று" சுமார் பயமுறத்தினான்.

"நீ போடி உள்ளுக்கு" வானியைப் பார்த்துக் கக்கினிட்டு சுமாருக்கு கிட்ட ஏந்தாள் தேவகி.

"அவன் உள்ளர தங்கச்சியோ? இல்லாட்டி வேற ஆரோவோ? ஒவ்வொரு நானும் அடிச்சக் கொல்லுதை விட ஒரேயடியா அவளைச் சாக்கொல்லி விடு"

அம்மாவின் பேச்சைப் போகிற போக்கில் சுமாருக்கு விளங்கி விட்டது இனியும் நின்றால் அசம்பாவிதம் எனும் நடக்கலாம் என்று. அதனால் அவன் அறைக்குள் போய் விட்டான்.

நீண்டவாளி

பாத்திபல்

"சுகோதரன்கள் மாதிரியே இருக்குமாகள். பாம்பும், கீரியும் மாதிரி எப்ப பாத்தாலும் சுன்னட. வளிபில் பதங்கீக் கொண்டு திரிவிளம். வீட்டுக்குள்ளதான் அவையின்றை வீரம்." தேவனி தனியே நின்ற பொறிந்த கொண்டிருந்தாள்.

"என்னப்பா, உமீம்பாட்டில நின்று கடைக்கிறீர்?" அப்போது தான் ராமாவிசிகம் வளிபியபிருந்தை நந்த கொண்டிருந்தார்.

மானவியையும் 'நீர்' மரியாலை போட்டு நான் கடைப்பார். நீரு பண்டு எதித ஆன பேருக்கு ஏறும்? திருமலை செய்த கொண்டபின் வீட்டிற்கு வருவார் மனைவி எனப்படும் அடிமை என்பது போலத்தானே பலரும் நடந்த கொள்கின்றார்கள். ஒவ்வொரு என்ன வெள்ளும் மாபிப்பி தாகவீசான் விலைக்கு வேஷப்பட்டு படுகிறார்கள்!

"ஏந்திட்டியனே? வீட்டில் கொலை நடந்தாலும் உங்களுக்குக் கெரியாது. ஒன்றிலையும் அக்கிகறை நில்லாம இருக்கோ." பேச ஆன் கிடைக்க விட்ட பறிப்பில் தேவனியின் குரல் மீன்றும் உயர்ந்தன.

"விசயத்தை சொல்லுமன். என்னினு பாப்பம்"

"உங்கட புத்திரன் வானிய அடிஅடியென்று அடிசுப் போட்டான். என்று கூப்பிட்டு விசாரியும்கோ பாப்பம்"

ராமவிசிகம் உணர்ச்சி மாஜுமல் குழுமாறரக் கூப்பிட்டார்.

"என்னப்பா?" குழுமார் அறையிலிருந்து வளிப்பட்டான்.

"வானிக்கு அடிசுச்சியா?"

"நீ"

"ஏன்?"

"ரவியைப் பற்றி தேவையில்லாமல் கடைசீசான். அதான் கோபம் வந்து அடிசுப் போட்டேன்."

ராமவிசிகத்திற்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்ற புரிந்த போர் விட்டது. அவருக்கு வானியையும் கெரியும். குழுமாறரயும் கெரியும்.

"எப்படியென்டாலும் நீ அவனுக்கு அடிசீருக்கப் படார். அவன் பொம்பி டைப் பின் ஆயெல் கை நீப்பி அடிக்கலாமே?"

சுகுமார் பதிலளிக்கவில்லை.

"சரி சரி. ஏதோ எழுத வேணுமென்டாய். எழுதவோ மே?"

"மீ"

இருவரும் சேர்ந்து அறைக்குள் போனபோது தேவசி முழு ஆக்திரமாய் இருந்தான். ராமலிங்கம் சுகுமாரை போதியானு கண்டிக்கவில்லை என்பது அவளது அபிப்பிராயம். தன்னுடைய கோபத்தைக் காட்ட அவனுக்கிணுஷ அஞ்சித சந்தர்ப்பம் சமையல் தான். வேகமாக சமையலறைக்குள் போனான் அவள்.

சீரிஜு நேரத்தின் பின் சமையலறையில் பாத்திரங்கள் வாத்திய விருந்த நடாத்தின.

"என்ன எழுதப்போன்று?"

ராமலிங்கம் வசதியாக கதிரையை இழுத்திக்கப் போட்டு ஐமர்ந்தார்.

"சாதியைப் பற்றி"

சுகுமார் கடதாசி, பேரு ஆகியவற்றை அகளதன் இடங்களிலிருந்து எழுதி கொஞ்சு வந்தான்.

"கவிக்கயா? கட்டுரையா?"

"கதை"

"ஆஹ்கு நான் ஏன்? நீயெல்லோ உள்ளை கற்ப ஸனையைப் பாவிசூ எழுத வேணும்"

"நான் எழுதப்போறது கற்ப ஈ கலக்காத கதை. அக்கு எனக்கு கொஞ்சம் பொயின்ஸ் வேணும்."

ராமலிங்கம் யோச ஈ செய்கிறீர் என்பதை நெற்றி சுருக்கங்கள் விழுத்திக் காட்டியது.

"நான் கம்மா சொல்லுதைவிட நீ கெவியாக் கேட்டா எக்ஸிப்பாயின் படினிறன்."

சுகுமாருக்கும் இந்த யோச ஈ பிடித்திகப் போயிவிட்டது.

"இந்த சாதி வேற்றுமைகள் எப்படி ஆரம்பமானின?"

"மேலாலயே சொல்லுறன். எனக்குத் தெரிகிசுதைத்தான் சொல்லுறன். சில வேளைகளில் ஒவ்வொரு தலையூடும் இருக்கலாம். அந்த நாள் ராசா, ராணி காலத்திலேயே அவர்கள் தந்தனுடைய வசதிகளுக்காக வசதியில்லாதவர்கள் ஹை பாங்கித்தினால் அதிமையாக்கினார்கள். ஏழ்மையிலும், போதிய படிப்பறை, வில்லாததானால் பலர் சுலபமாக அதிமையாகிப் போயினர். சூரிக்கப் பட்ட கொழில்கணக்கு அவர்கள் பயிற்றப்பட்டு, பழக்கப் பட்டார்கள். அந்த தொழில்கணக்கு வெக்கப் பட்ட பெண்களே பிற்பாடு சாதிகளாக பரிசீலிக்கின. அந்த தொழில்க்கூட செய்தவர்கள் பரம்பரை, பரம்பரையாக அதையே தொடர்ந்ததால் மற்றவர்களிலிருந்து விலகிப் போனார்கள். மற்றவர்கள் தமது குடும்ப ஹை ர்கள் மீது திறக்கி வைக்க இருக்கன் வழி அமைக்கக் கொடுக்கிறதால் இரவர்கள் தாழ்ந்து போக வேண்டியகாலிற்று."

"சாதி வேந்துமைகளால் பாதப்படுக்குள்ளானவர்கள் என்கல்விடைய விரும்புவதில் வை ? ஏன் படிப்பதில் போதிய அக்கறை காட்டுவதில் வை?"

"இரு மனிகளின் சராசரி அத்தியாவசியின்கள் உணவு, உடை, உறைவிடம். இதற்கு அவசியமானச பணம். இது அவ்வைவு கலபதீதில் சிடைக்க கூடிய ஒன்றால் எல்லோரும் மிகவும் பிரயாசப் பட்டுக்கான் பணக்கரை சேடிக் கொள்கிறார்கள். அதற்கு இவர்கள் விதிவிலகிக்கில் வை. வீட்டில் உள்ள ஒரு அங்கக்கிடுவரை பாடசா லைக்கு அப்பிழும் வருமானத்தில் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பங்கை இழக்கிறார்கள். வருமானத்தைதான் பெறி படுத்தி பார்க்கிறார்களே தவிர அந்த இழப்பை ஏற்ற தியாகம் செய்ய யாரும் தயாரில் வை."

"இது மட்டும் தான் காரணமா?"

"சிறு வயது முதலே குறிப்பிட்ட துழி நிலையில் வளரும் குழந்தைக்கு அகவே பழக்கமாகிப் போய் விழுகிறது. அதையே விரும்பி விழுகிறது. அல்லது விரும்ப வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளாசி விழுகிறது. நூற்றிய துழிநிலையைப் பற்றி காரணமில்லாத பயம் ஏற்பட்டு தாழ்வு மனப்பான்மை உடுவாசி விழுகிறது. கிறவும் காரணமாயிருக்கலாம்."

"இந்த நவீன் யுகக்கில் கூட வெர்கள் ஏனையோரால் சேர்த்துக் கொள்ளப் படாமல் இருக்கி வைக்கப் படுவதன் காரணம் என்ன?"

"எனது அபிப்பிராயப்படி சப்பரவின்மையாலேயே இவர்கள் பெரும்பாலோனவர்களால் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதில் வை."

"வருமானமால்தான் இவர்கள் சுத்தமின்மையாக இருக்கிறார்கள் என்றும் சொல்லவாம்கானே?"

"அப்படிச் சொல்லுவ முடியாது. கந்தையானும் கசக்கிக் கட்டு என்-பகதான் பொள் மொழி. ஸப்பரவுக்கு வசதி அவசியமில் லை. கத்தம் என்றுவி அலங்காரம், ஆடம்பரம் என்பதல்ல . இருப்பதைக் கொண்டே சுதீதக்கை பேசுவாம். "

"இதைக்கப் பகுஹவர்களால் எப்படி நல்ல பழக்க வழக்கங்களைப் பின்-பற்றிக் கொள்ள முடியும்?"

"முதலிலேயே சொல்லியிட்டேன் பாடசா லை போக வேண்டும் என்று. மற்றவர்க் கூபி பார்த்தம் பின்பற்றிக் கொள்ளலாம். எல்லாவற்றிற்கும் மனம் தான் முக்கியம். "

"இவரைக்கும், தங்களுக்கும் இடையில் நிரந்தர இடைவெளியை நிர்மா-விக்க விரும்புவர்க் கூப் பற்றி?"

"ஆவர்க ணை மனிகர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது. ஏனென்றால் ஒரு முறை உள்ளவர்க் கூத்தான் பொதுவாக மனிகன் என்ற சொல்கிறோம். "

"அப்படியென்றால் இந்த விசயத்தில் மனிகன் என்பவர் எப்படி நடந்த கொள்ள வேண்டுமீ?"

"முதலில் மனிகர்களுக்கிடையில் எந்த இடைவெளியோ, வேற்றுமையோ இல்லை, இருக்கக் கூடாத என்பதை மனிகள் பதிய வைத்தைக் கொள்ள வேண்டும். உதாரணமாக ஆசிரியமும் மனிகள்தான். மாணவும் மனிகள்தான். இவர்களுக்கிடை-பில் ஆசிரியன் மாணவன் என்ற பொதுவான வித்தியாசம்தான் இருக்க வேண்டும். அந்த வித்தியாசம் எவருக்கும் வித்தியாசமானதாக இருக்கக் கூடாது"

சுகுமார் எழுதிய குறிப்புகளின் கீழ் கோடுகள் போட்டான்.

"படித்த இனதுரீகள் எல்லோரும் முட்டாள்கனமான தடைகளை உதாசீ-ஸப் பகுதியிட்டு இடைவெளிக் ணை இல்லாதொழிக்க முழு முயற்சி எடுக்கக் கொள்ள வேண்டும். மேலதிக நேரங்களில் இலவசமாக படிப்புச் சொல்லிக் கொருக்கலாம். கத்தம், நல்ல பழக்கங்களைப் பிரச்சாரம் செய்யலாம். தம் முடைய வயதினரை தோழராக்கி, அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகி, அவர்களுடைய குறைகளை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அத ணைத் தீர்ந்து உதவ வேண்டும்."

"இப்படி எல்லோரும் செய்வார்களா?"

"செய்ய வேண்டும். அதோடு இன்ஜமான்று"

என்ன என்பதை போல அப்பாவைப் பார்த்தான் சுகுமார். அவற்கு ஒரே ஆசிச்சரியம். 'அப்பாவுக்குள் இவ்வளவு விசயங்களா?'.

"கலப்புத் திருமணம். இதயங்கள் இனந்த தம்பதிகள் ஆகும்போது கலப்பு என்ற சொல் இல்லாமல் போகிறது."

"இவ்வளவும் போன்றும்"

"கதக்குப் பேர் வைச்சாச்சா?"

"இன்னும் இல் லை."

இஞ்சறும் அறையை விட்டு வெளியே வந்த போது சேவகியும், வாணியும் சாபிப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இது
 ஒரு சதிக்குழி
 வெட்டப்பட்ட நிலங்கள்
 விதித்தியாசமானவை
 அதிலே
 கொட்டப்பட்ட கொடுமைகள்
 ஏராளம்
 ஓருநீதும்
 இனிமுமிக் நிறைவு படாத
 நில விரிவு.

9

பகல் பத்து மணியிருக்கலாம். இயந்திரத்தனமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த யாற் நகரம் தீவிரன் பரபரப்பானது.

கோட்டையிலிருந்து 'செல்கள்' பறந்த வந்தன. பஸ் தரிப்பு நிலையம், பழக்கடை, புடவைக் கடை என்ற அவை தமுஹரிக் கொண்டிருந்தன.

இதற்கெல்லாம் தயாராக நின்றது போல் வாகனங்கள் புறப்பட்டு விரைந்தன. கடைகள் கதவுகளைப் பூட்டிக் கொண்டன. எல்லோரும் அப்போகைய தலைசுங்க ஊதீ தேடி ஓடினார்.

புடவைக்கடை ஒன்று தீப்பிடிக்கூடி ஏறிந்தது. கரும் புகை காற்ஜே ஜக்கியமாகிக் கொண்டிருந்தது.

துப்பாக்கி இருக்கின்ற, இல்லாத பலர் சுறசுறப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். தீயை அணக்க முயற்சி செய்தார்கள். காயம் பட்டவர்களை கவனிக்கிற வைத்தியசாலைக்கு அபுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்பட்டி வாகனங்களில் ஏற்றி அப்பெப்பட்டவர்கள் 'பெரியாளிபத்திரியில்' அவசரமாக இறக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போதான் அது நிகழ்ந்தது.

பெரியாளிபத்திரியின் சீறுபளி னாகளினிலிடுதிக்குள் 'செல்கள்' வந்து விழுந்தன.

தாய்மார்கள் குழந்தைகளை அணுத்தக் கொண்டு வெளியே ஓடி வந்தார்கள்.

எங்கும் ஒரே கூச்சல். பேதி. ஓட்டம். காயம். இரத்தம்.

ஆங்கத்திரியில் அவசர சிகிச்சைப் பிரிவு ஈரிதமாக யென்கிக் கொண்டிருந்தது.

இரத்தொன்கள் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

பின் னாகள் விரும்பில் அவசர வேலைகளை செய்து முடிகிற விட்டு கிருபராசா வெளிப்பட்டான்.

"விலத்தங்கோ விலத்தங்கோ"

கிருபராசா வழி விட்டு விலகியவாறே என்ன என்ற பார்த்தான்.

வென்னிற உடை போட்டிருந்தவர்கள் தன்னு வண்டியில் யாரோவை வைத்துத் தன்னிக் கொண்டு வந்தார்கள். சிலப்பு இரத்துக் கம் அவரை நன்று நடைத்திருந்தது.

கிருபராசா அந்த 'அவரை' அடையாளம் கண்டு கொண்டான்.

முருகேசு.

கிருபராசா அவர்களை பின் தொடர்ந்தான்.

சிகிச்சைப் பிரிவு நெருங்கியதம் பின் தொடர்ந்தவர்கள் தழுதீக நிறுத்தப்பட்டார்கள்.

முருகேசு கட்டிலக்கு மாநிறப் பட்டஸம் கள்ளுவண்ணு விடை பெற்றப் போன்ற சிகிச்சை ஆரம்பமானது.

தாங்கிகள், குழாய்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. வெள் னா உடுப்புகள் ஒடித்திரிந்தன.

கிருபராசா வெளிவிழுந்தே நிலைமையை அமானிக்கூக் கொண்டான். கதைக்க வேண்டியவர்களுடன் கணக்கீடு செய்ய வேண்டிய பரிசோத னாகள் செய்யப் பட்டபின் கிருபராசாவும் கட்டிலில் பருக்க வகுக்கப் பட்டான்

ஈசி ஒன்ற காகத்தடன் கிருபராசாவின் கையினாலே சிரிது. தா ரம் வரை போய் ஞானி குடிக்க ஆரம்பித்தா.

வெள் னா நீற்மான குழாய்கள் சிலப்பாகன். செங்குழியங்களும், வென்குழியங்களும் முருகேசுவின் ஆகுருவிக் கொண்டிருந்தன.

முருகேச மயக்கமாகவேயிருந்தார். இப்போது அந்த இடத்தில் எந்த பாலுபாடும் இருக்கவில்லை.

ஒரு மனிக்கு இன்னெல்லா மனிக்குகள் உயிருக்கு உரம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். சுவந்த இரத்தம் சாதி வேறுபாடுகள் அறியாமல் இரண்டறக் கலந்து கொண்டிருந்தது.

முருகேச இன்னும் சிறிது நேரத்தில் கண் திறந்து விடுவார். கிருபாசா-வின் குருதி தண்ணடவில் பரவுகை அறிந்து கொள்வார்.

சாதி குறைந்தவனின் குருதியை தண்ணுள் எப்படி அனுமதிக்கலாம் என்ற ஆத்திரப்புவாரா?

இருவரின் இரத்தமும் வழிதியாசமில்லாத சிவப்பு நிறந்தாள் என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்படுவாரா?

பெருநீதன்மையாக இரத்ததானம் செய்பவனுக்கு தான் கொடுக்க வந்த மரியாதையை நினைத்து வேத னைப்புவாரா?

இல்லையென்றால் அந்த இடத்தை விட்டு வள்ளுயறியதம் பறைய முருகேச ஆகி விடுவாரா?

எல்லோருக்கும் இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்கால்தான் திருந்துவார்-கள் என்றால் அது சாதித்தியமில்லாததும் தேவையில்லாததமாகும். ஏனென்றால் இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் அதிகமாக சீடிமாவிலும் கதையிலும் தான் வர முடியும்.

முருகேச கண் விழிக்க ஆரம்பித்தார்.

மூள் வளர்ந்த சமுதாய
மனல் வரம்புகள்
இயாத
10 கால அ லைகளினால்
களரக்கப் படுவது நியதி.

"வித்தியாசப்படும் வித்தியாசங்கள்"

"இததான் களகக்குப் பெயரா?"

"ஏன், நல்லாயில் லையா?"

"நல்லாத்தான் இருக்கு. என்டாலும்....."

ரவி கொஞ்சம் இழுக்கான்:

ரவியும், சுகுமாரும் வாசிகசா லையின் முன்னிருந்த மகிளில் சாய்ந்தபடி நின்றனர். விவிச்சக்கர வண்டியும் ஒரு ஓரமாக க ணாதீஸ்பி போய் சரிந்திருந்தது.

கொஞ்சம் முன்புகான் சுகுமார் தான் எழுதிய களத்தையச் சொல்லியிருந்தான்:

வாசிகசா லையில் பலர் ஆர்வமாக புதினம் அறிந்த கொண்டிருந்தனர்.

தெருவிலும் போதியளவு ஆட்கள் இருந்தார்கள். உழவியந்திரமொன்ற ரீவிகாரிக்கைச் சென்றத.

"என்னடா இழுக்கிறோய்? விழுந்காமற் சொல்லன்"

"கதை நல்லாத்தான் இருக்கு. ஆன சனம் இதை விரும்பி வாசிக்குமா?"

"அப்ப சனம் எதை விரும்பி வாசிக்கும்?"

"கதைய"

"நான் எழுதினை பாட்டா?"

"நீ கதைகான் எழுதியிருக்கிறோய். ஆன சிநதப் படிக்கிற கனபேருக்கு ஒதுக்கட்டுரை மாதிரிக்கொன் கெறியும். ஏனெண்டா, கதையெண்டா அகில ஜிபிபிட்ட சில விசயங்களை பல வாசகர்கள் எதிர்பார்ப்பினாம்"

"எந்த விசயங்க னா?"

"பென் ஒன்றை அழகாக வர்க்கிசே ஆக வேண்டும். கால் செருப்பில்ருந்து பிண்ணல் வரை. கொஞ்சம் 'தாராளமாக 'விபரித்தால் வரவேற்க தக்கசு.'"

"வெறு?"

"முக்கிய கருப்பொருளாக காதல்தான் இடம் பெற வேண்டும். இரண்டு பேரை 'தெய்வீக' 'காதலால் இண்டீதை, 'நெருங்க 'வைத்து, காத லைப்பற்றி 'புனிதமாக 'விபரித்து எழுத வேண்டும்.'"

"வேறு?"

"காதலர்களுக்கிடையில் ஏதாவத பிரச்ச னையக் கிளப்பி, எல்லோரையும் சூழப்பி, கடைசியா ஓரா னா, இல்லாட்டி இரண்டு பேரையும் சாக்ஷிசு, சோகமாக கதையை முடிசீசு, சமுதாயத்தக்கு ஒரு பஷப்பி னையக் கொடுக்கலாம்"

"இப்பிடி எழுதினுத்தான் கதையா?"

"அப்பிடி நான் சொல்லேல். எங்கட ஆட்கள் இப்பிடியான கதைய னைத்தான் விரும்பியினம். எழுதுமினம். ஆகாலதான் டானியல், செங்கையாழியான் கதைய னா விட படி. சாமி, புஸ்பாதங்கரையின்றை கதையள் நல்லா விற்ப னையாகு. எங்கட நாட்டிலேயே."

"நீ சொல்லுதாம் உண்மைதான். நீ சொல்லு மாதிரி கதை வாசிக்கத்-தான் கனபோர் இருந்கினம். அவையருக்காக நான் கதை எழுதேல். எங்குடைய எழுதிதை விரும்புமுற கொஞ்சப் பேராக இருந்தாலே போதும். அவையளால்-தான் படிச்சதைப் புரிந்த கொள்ள முடியும். நீ சொன்ன மாதிரி ஆட்களுக்கு வாசிக்க மட்டும்தான் தெரியும். மிசும் புச்சியும் தான். இதில் என்ன பிரயோ-சனம்?"

ரவி பதில் சொல்லவில் லை. சுகுமாரின் வானையக் கிளரினால் இப்படி ஏதாவத வரும் என்ற தெரிந்த தான் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

"கதையை என்னத்தைக்கு அஜப்பப்போன்று?"

"பேப்பருக்கு"

"போடுவாங்களா?"

"ஒரு நம்பிக்கைதான்."

பொருது கண்ணடைய போக்கீல் போய்க் கொண்டிருந்தா.

கடைகளுக்கு முன்னால் சாமானி வாங்குபவர்களை லிட அரட்டையடிக்கை கொண்டு பல பேர் நின்றார்கள்.

இரண்டு ஈவிச்சக்கர வண்டிகளில் இரண்டு பேர் ஒருவர் கையை ஒருவர் பிடித்தவாறு பரந்த போன்றார்கள்.

"முந்த நான் ரவுஷாக்க செல் விழுந்தது தெரியுமே?"

"தெரியும்"

"அப்பா தப்பினது அருந்தப்படு. அவர் அந்த நேரம் வேற வாட்டில இருந்தவராம்"

"உன்றை அப்பாவும் ஒடியாட வேலை செய்த கொண்டு நின்டார்"

ரவி ஒரு கணம் சுகுமாரரைப் பார்த்தான்.

"அப்ப, அந்த நேரம் நீ அங்கயே நின்டனி?" ரவி ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

"அழறப்பு வந்தது. போயிட்டேன்."

ரவிக்கு விளங்கவில்லை.

"ரவி இப்ப உள்ளேட ஒரு முக்கியமான விசயம் கடைக்கப் போறன். இதுவரை யாருக்கும் தெரியாத விசயம் இல்."

ரவி கவாரசியமாக சுகுமாரரைப் பார்த்தான்.

சுகுமார் சுற்றிலும் பார்த்தான். அருகாக யாரும் இல்லை என்று உறுதிப் படுகீதிக் கொண்டு ரவியை நெருங்கின்றன.

மினிப்பி ஒன்ற ஆட்களை உதர்த்த விட்டுப் போனது.

சுகுமார் நீண்ட நேரமாக கடைத்தீர்க் கொண்டேயிருந்தான். அன்னடைய கண்கள் கலங்கி கண்ணார் கணி விழ யோசித்தது.

மாற்றப்பட வேண்டிய
 மன்னிக்க முடியாத
 தீர்ப்பு
 வரப்பியற்ற புரட்சி மன்னில்
 கோள்ற வேண்டும்
 11 புதிய வாரிப்பு.

"சுகுமாரரக் காணவில் லை"

கடையில், கெருவில், வாசிகசா லையில், தவற ஆயில்

அர் முழுவதம் கடைத்தச. தேடியத.

"சுகுமாரரக் காணவில் லை."

இத மட்டும்தான் எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. மேலதிக விபரம் எவ்வும் ரவியைத் தவிர எவருக்கும் தெரியவில் லை.

தேவகி பெரிகாக அழுக கொண்டிருந்தான். என்கதான் சுகுமாரதை தீட்டினாலும் அவன் மீன் அவன் மிகுஷியான பாசம் வைத்திருந்தான். அத்தான் தாய்மை. குருசிப் பரிமாற்றம் செய்த கொண்ட உறவல்லவா?

வானி கூடக் கலங்கிப் போயிருந்தான். அநேகம் பேருக்கு எகாவதொன்றை மிந்த பின் தான் அகன் அருமை தெரிவிற்க. உயிருடன் இருக்கையில் மதியாமல் இறந்தபின் சீலை கட்டி மாலை துழுவத போல்.

ராமவிச்கம் வெளிக்கு உணர்ச்சியைக் காட்டாவிட்டாலும் தக்கமாயிருந்தார். அவரிடமிருந்தான் சுகுமாரின் கஷதம் கிடைத்திருந்தது.

'என் னை யாரும் தேடவேண்டாம். தேவையில்லாமல் நான் உங்க னை விட்டுப் பிரியவில் லை. கடமைகளிலிருந்து பூப்பிக்க விட்டகாகவும் நினைக்க வேண்டாம். அதின்டம் இருந்தால் மீண்டும் சந்திப்போம்.'

சுகுமார் எங்கே போயிருக்கலாம் என்ற பலபேர் பலவாற கூக்கித்தனர். அநேகருடைய ஈகம் கிட்டத் தட்ட ஒரே மாதிரியாக இருந்தது.

ரவி வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்தான்.

அன்ற முழுவதம் வீட்டிலேயே அவன் அடைந்திருந்தான். வெளியே போகவே அவன் விரும்பவில் லை.

ரவி சுமாரின் நினைவாகவே இருந்தான். சுமாரின் பிரீவு அவனுக்கு சலபமாக ஜீரணிக்கூட்டு கொள்ள முடியவில்லை.

கடைசி இரவு அவன் கதைத்தல் நெல்கை விட்டு அகலவேயில்லை.

"ரவி, முதலிலே நீ முன்பு கேட்ட சந்தேகங்களைத் தீர்க்க விருக்கிறேன். என்னுடைய புதிக்க அஸ்மாரிக்குக்கூட்டுப்பாகீக்கி எப்படி வந்தது என்ற கேட்டாய். நான் ஒரு விருது லை அமைப்புடன் இரண்டிலைப்பாகால் அது என்னிடம் இருந்தது. ஒரு இரவு உண்ணுடைய அப்பா என்ன பாதையில் கண்டாகச் சொன்னால். அமைப்பு வேலகுஞ்சுக்காக தோழர் ஒருவரின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். மீதையெல்லாம் என் உள்ளிடம் கெறிவிக்கவி லீலை என்ற உள்கீழு கோபமாயிருக்கலாம். ரகசிய வேலக னை பசிரங்கமாக்கக் கூடாது என்பது எங்கஞக்கிழப்பட்ட கட்ட னைகளில் ஒன்று. என்னில் உணக்கும் பாகிப்புகள் ஏற்படக் கூடாது என்பது இரண்டாவது காரணம். என்னேரு இன்னம் பல இளைஞர்கள் ஆர்வத்தைறம், இலட்சியத்தைம் அமைப்பில் இரண்டு கொண்டார்கள். ஆனால் போகப் போக நாங்கள் போகும் பாதை வேறு எங்கோ எங்க னை கூட்டிப் போவதாக உணர்ந்தோம். அதைக் கதைத்தோம். அதன் எதிரொலிப்பு 'போய் வருகையில் என்னவாயிருக்கும் என்பதை முன் கூட்டியே எம்மால் அறிய முடிந்தது. அதனால் அவர்களின் பாவத்தை மேறோம் அதிகரிக்காமல் நா ரப் போய்விட முடிவு செய்து விட்டோம். என்னுடைய கவலை என்னுடைய உயிரைப்பற்றி அல்ல. என் அப்போல் எத்தினை பேருடைய இலட்சியங்கள் அநியாயமாக அ ஸைந்த விருக்கிற தே என்றதான் வருந்தக்கிறேன். திரும்பவும் சந்திப்போம் என்பகர்த்து உத்திரவாதம் இல்லை. எனக்கிருந்துக் கீட்டுக்கூட்டு கொள்வாய் என்ற எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது."

சுமாரை ரவி இழந்து விட்டான். நிரந்தரமாகவா? தற்காலிகமாகவா? என்பது கெறியவில்லை. நினைவும் பார்க்க முடியாத சம்பவங்கள்தானே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

வெளியே இருள் தழுந்து கொண்டிருந்தது.

-८०७-

கதையில் இடம் பெற்ற பெயர்கள் யாவும் கற்ப ஜையே.

SÜDASIEN BÜRO e.V.

தென் ஆசிய நிறுவனம்

மேற்கு ஜோர்மனி

Kiefernstr. 45
5600 Wuppertal 2
Tel (0202) 50 71 56

எமக் தென்குப் பிரைவத்திலும் தமிழிலம் செய்திக் குறிப்புக்கள் மாத மின்முறை வெளியிடப் படுகின்றன. ஒவ்வொரு முக்கியமான செய்திகளில் தொழில்புக்கரணமும், தற்கால இலங்கை அரசியல் நிலங்கள் பற்றிய தட்டுறை கடையையும் உள்ளபடியிடும்படி இலங்கைப் பெறு விரும்புவோர் மேற்படி முகவரிக்கு உங்கள் பிரவர்க்கானதீக் கட்டுரைகளை, கீழ்க்கண்ட படிவதில் தருமாற கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றன.

கட்டுரை பிரம் :	6 மாதங்களுக்கு	18,- மட்டும்.
	12 மாதங்களுக்கு	35,- மட்டும்.

தமிழ் +

ஆகை குறைநீத் தொகையாக அம மாதங்களுக்கான தொகையே ஏற்றுக் கொள்ளப் படுகின்றது.

இந்த நிறுவனம் SÜDASIEN-Info எஸ்டி வெளியிட்டுள்ள ஜோர்மனி மொழியில் இருந்தாந்தம் எட்டுக் கட்டுரைகளும், Kutz-Info (ஆங்கில ஜோர்மனி மொழியில் பத்திரிகைகளில் பிரகாரமாக இலங்கை முதியிட்டு தமிழர் சம்பந்தமாக செய்திகளில் பிரச்சித் தொல்பு.) என்ற வெளியிட்டுள்ள மாதமிருந்துக்கண்டு அங்கத்தாரர்களுக்கு வெளியிடுகின்றது.

அ . 1

தமிழ் நிறுவன வெளியிடுகள் இவர்களத் தமிழரக பிரச்சகங்கள் உலகத்திற்கு வெளிக் கொண்டுவரும் முக்கிய நிறுவனங்கள் இலங்கை ஜோர்மனியில் உள்ள நிர்வாக நீதிமன்றத்திலில் பல சந்தீர்ப்புக்கான நிறுவனங்கள் நிறுவனங்கள் சாம்ரகானால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

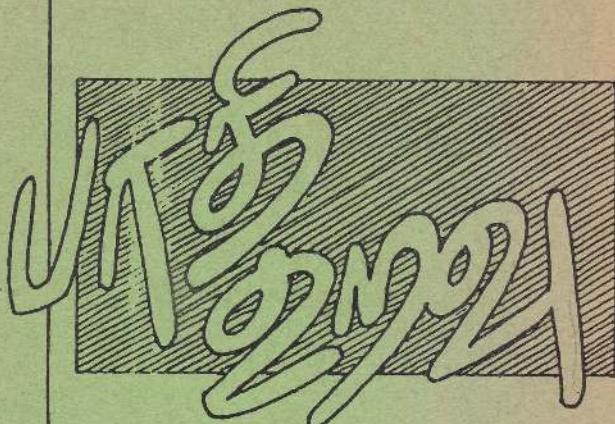
இந்த நிறுவனத்தில் ஆக்காத்தூராகச் சேர விரும்புவோர், கீழ் ஏறும் படிவதீக்கான அங்கீகாரத்தில் தெள்வாக நிறுப்பி அப்பும் வண்டும் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகின்றன.

அங்கீகாரத்தில் தெள்வாக நிறுப்பி மானவர்கள், அகதில் மாதாந்தம் 05,- மட்டும்.

ஏங்கீகாரத்தில் : Stadtsparkasse Wuppertal BLZ 330 500 00
Kto - Nr: 26 85 40

அநேக்ட ரஹிலமிழு....

மனதம் சூழலைப் பாதிக்குதலை
சூழல் மனதினை பாதிக்குதாதா?

SÜDASIEN BÜRO

KIEFERN STR. 45
5600 WUPPERTAL - 2
Tel. 0202 / 507156

R. Pathmanabha Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD